

บทเพลงแห่งรัตติกาล  
夜月に響くノクターン

บทนำ

คืนเดือนเพ็ญ

ดึกสงัด...

“ข้า” ลืมตาขึ้นในความมืดมิด  
... เวลาผ่านไปอีกหนึ่งรอบแล้วหรือ?

ข้าเงยหน้าขึ้นมองดวงจันทร์เพ็ญ  
จะผ่านไปกี่สิบปี กี่ร้อยปี หรือกี่พันปี  
โลกนี้ก็หาได้มีการเปลี่ยนแปลงได้ไม่

กลิ่นอายแห่งอากาศ  
แสงจันทร์ฉาบนภาแห่งรัตติกาล  
กระแสนของสายลมที่พัดโชย  
สรรพเสียงของมวลแมลงและนกกลางคืน  
เสียงกิ้งก่าใบไม้ที่ไหวเสียดสีกัน  
ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากที่ข้ารู้จักแม่แต่น้อย

ข้าลครระดับสายตาลงมา

สวบ สวบ ๆ ๆ

แฮ็ก ๆ ๆ

“?”

สตรี

สตรีนางหนึ่งกำลังวิ่งอยู่ในป่าแห่งนี้โดยไม่คิดชีวิต

อายุอานามคงอยู่ในช่วงวัยรุ่น

คำเรียกนางคงต้องเรียกว่าเด็กสาวกระมัง

--เด็กสาวหรือ?--

ดีจริง เหมือนดั่งสรรพสิ่งรอบข้างจะพร้อมใจกันแสดงความยินดีต่อการ “ตื่น” ของข้าครั้งนี่กระมัง

การตื่นจากนิทรา ในคืนพระจันทร์เต็มดวง

และยังได้พบกับ “เหยื่อ” รายแรกอย่างรวดเร็วไม่คาดฝันอีกด้วย

--เหยื่อหรือ?--

ใช่สิ ชีวิตมนุษย์กระจัดย่อยที่แสนจะบอบบางแตกหักได้ง่ายดาย และมีอยู่ดาษดื่นประจวบไปไม้ใบหญ้าบนผืนโลกนี้ พวก

มันล้วนเป็นเหยื่อของ “เกม” ของข้าทั้งสิ้น  
ประเดิมเหยื่อแรก แล้วค่อยเริ่มประกอบกิจของข้าดีกว่า  
เกมล่าล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์!!!

...

บทที่หนึ่ง หมู่บ้าน

เด็กสาววิ่งไปตามทางลัดและในป่านั้นอย่างไม่คิดชีวิต ทางที่เธอคุ้นเคย จึงทำให้เธอวิ่งได้โดยไม่สะดุดหรือล้มลง ภายใต้อาการส่องจันทร์ส่องของคืนเดือนหงาย

เสียงหอบหายใจของเธอดังขึ้นทุกขณะ พร้อมกับที่ความเร็วในการวิ่งตกลง จากเดิมที่เธอวิ่งเร็วจนผมสีแดงยาวสลวยปลิวไปด้านหลัง แต่ขณะนี้มันกวัดแกว่งไปบริเวณไหล่ของเธอเท่านั้นเอง เหงื่อเม็ดเล็ก ๆ ผุดขึ้นเต็มหน้าผาก

ทันใดนั้นเอง

“ว้าย!”

เงาร่างหนึ่ง โผล่จากริมทางอย่างรวดเร็วจนเธอเกือบจะชนมันเข้า

ไม่ใช่มันสิ แต่เป็นเขาต่างหาก

เขาผู้ซึ่งอยู่ในชุดแต่งกายสีดำสนิท ประคองเป็นเจ้าชายแห่งความมืดเข้ากับบรรยากาศของคืนนี้กระนั้น

แต่อย่างไรก็ตาม เธอหยุดวิ่งโดยปริยาย พลังระล่ำระลักร้องขอความช่วยเหลือ

“ซ... ช่วยด้วย ช่วยข้า...ด้วย”

เสียงสวบสาดดังขึ้นเบื้องหลัง เด็กสาวใจหายวาบ เผ่นแสลงไปแอบอยู่ด้านหลังของชายในชุดดำโดยสัญชาตญาณแห่งการหนีภัยทันที ดวงหน้าผุดผ่องที่โผล่ออกมาจากด้านข้างของเขามองกลับไปยังทิศที่เธอเพิ่งวิ่งมา

เงาร่างตะคุ่ม ๆ อีกสามเงาโผล่เข้าสู่คลองจึกขุดค้างคาว

พวกมันนั่นเอง

“จะหนีไปไหน น้องสาว บอกแล้วไงว่าหนีพวกข้าไม่พ้นหรอก!!!”

“ไอ้ ๆ ลูกพี่ข้าพูดถูกแล้ว”

“แก่นะเสียบไปเลย ถ้าข้าคนเดียววิ่งตามนางทันตั้งนานแล้ว”

“... ขอโทษด้วยลูกพี่... เอ๊ะ รู้สึกว่าเหยื่อของเราจะเพิ่มมาอีกคนนะ”

ชายจกรรจ์สามคนกระจายตัวยื่นปิดล้อมทางเดินเล็ก ๆ นั้นทันที ภายใต้อาการส่องจันทร์ทำให้พอเห็นได้ว่า พวกมันอยู่ในชุดเครื่องแต่งกายอย่างหยาบ ๆ อาวุธครบมือ เริ่มจากดาบใหญ่ในมือชายที่อยู่ข้างขวา ตามด้วยขวานใหญ่ในมือชายร่างยักษ์ที่อยู่

เหมือนจะเป็นหัวใจตรงกลาง และมีดแวววับในมือชายร่างเล็กที่ยังไม่ได้ประกาศพูดแม้แต่คำเดียวในทางซ้าย หากแต่ทุกคนตระหนักดีแก่ใจว่า ชายทางซ้ายนี้แหละปิดทางวังหนีของเด็กสาวและเหยื่อคนใหม่จนหมดสิ้นแล้ว ไม่มีทางที่จะออกวังหนีจากพวกมันได้ทันคั้งที่เด็กสาวโชคดีทำได้มาครั้งหนึ่งเมื่อครู่ใหญ่ก่อนหน้านี้

“เฮ้ย เจ้าหนุ่ม คินนี่เจ้าโชคดีมากที่เจอพวกข้า และข้ากำลังใจดีอยู่ด้วย รีบทิ้งของมีค่าแล้วไสหัวไปซะ ก่อนที่ข้าจะเปลี่ยนใจ”

“ใช่ ๆ ทิ้งน้องสาวคนสวยไว้ตรงนี้ด้วยล่ะ”

“เฮ้ย ข้าบอกว่ให้เอ็งเงียบไปเลย พวกเราจริง”

“เหะ ๆ ทราบแล้ว ลูกพี่”

เด็กสาวผมแดงตัวสั้นเท็ม เธอลอบกักริมฝีปากจนรู้สึกเจ็บ ดูท่าคินนี่เป็นคินแห่งความ โชคร้ายเสียเหลือเกิน ชายชุดดำที่อยู่ข้างหน้าเธอกี่เล่า? หนึ่งต่อสามหรือ คงเป็นไปได้ที่เขาจะช่วยเหลืออะไรเธอได้ หรือแม้แต่จะช่วยตัวเองก็เกิด ขามเมื่อเผชิญหน้ากับโจรป่าเหล่านี้

“เฮ้ย ไม่ได้ยินหรือไง... เอาละ ข้าเปลี่ยนใจแล้ว แก-ตาย!”

หัวหน้าโจรคำรามลั่น แล้วก็สะอึกเข้ามาหา พร้อมเงี้ยวขวานในมือขึ้น โจรลูกสมุนทั้งสองขยับตัวตามคิดเข้ามาจากอีกสองด้านทันที

พลัก ดวบ กร็อบ

เสียงสามเสียงดังขึ้นอย่างรวดเร็วติด ๆ กัน เร็ว... จนกระทั่งต้องรออีกอึดใจจึงจะได้ยินเสียงประสานร้องดังลั่นป่าวว่า

“อ้ากกกกกกกกก” “โอ้วววววว” “โอ้ยยยยยยย”

เสียงดังดวบเกิดขึ้น ดาบและขวานร่วงกระทบพื้นดิน ในขณะที่เจ้าของของมันพากันกุมชายโครง ร่างคุดคู้ทั้งคู่ ส่วนชายถือมีดนั้นยังคงกุมมีดได้อยู่แต่ก็มีสีหน้าเหยเกเช่นกัน

สายดาจ้องเหยื่อของพวกมันเปลี่ยนไป กลายเป็นสายดาจ้องสิ่งที่น่ากลัวแทน

“กะ... ปีสางซัด ๆ...เผ่น!”

หัวหน้าโจรตรงออกมา แทบไม่เป็นคำ ท้ายสุดมันให้สัญญาณลูกสมุน

อึดใจถัดมา ชายทั้งสามก็หันหน้ากลับวังหนีจากที่นั้นอย่างรวดเร็ว เร็วทั้ง ๆ ที่สองในสามของมันรับบาดเจ็บขนาดกระดูกหักเสียด้วยซ้ำ แต่พวกมันก็ต้องวิ่งไป วิ่งเพื่อหนีให้พ้นจากพญามัจจุราช!

ชายชุดดำขยับตัวก้าวเท้าตามไปได้สองก้าว แล้วก็ชะงัก

--ตามไม่ทันแล้ว!--

เขาลากเท้าหลัง ไปขีดเท้าหน้า เลิกล้มความตั้งใจที่จะติดตามพวกโจรไปอย่างรวดเร็ว

--เพิ่งจะตื่นนิทรา พลังส่วนใหญ่ของข้ายังหลับไหลอยู่ ขนาดเป็นคืนเดือนเพ็ญที่ข้าจะทรงฤทธิ์ที่สุด ยังทำได้แค่นี้หรือ  
นี่--

เขายืนนิ่งไม่ไหวติง หากแต่ลอบถอนใจอยู่ในใจ ขณะที่จะหันหลังกลับ เสียงใส ๆ ของเด็กสาวก็ดังขึ้นอย่างขลาด ๆ

“เอ่อ... ขอโทษนะท่าน”

“?”

เขาหันหน้ากลับมาเผชิญกับเด็กสาวผมแดง มองจากภายนอกแล้วเขาเป็นชายหนุ่มหน้าตาดี... เรียกได้ว่ารูปงามเลยทีเดียว  
ผมสีดำสนิท นัยน์ตาแข็งกล้า ประคองเรื่องแสงได้ในความมืด ผิวขาวจัดจนเรียกได้ว่าขาวซีด สูงกว่าเด็กสาวหนึ่งช่วงศีรษะ  
รูปร่างได้สัดส่วน ซ่อนร่างทั้งร่างอยู่ในชุดดำสนิท

“ขอบคุณท่าน ที่ช่วยเหลือข้าให้พ้นจากพวกโจรป่า”

เด็กสาวพูดแล้วน้อมศีรษะลงแสดงอาการขอบคุณอย่างจริงใจ

--หึ่ ขอขอบคุณ... อย่างนั้นหรือ?--

“ข้ามีเหตุจำเป็นต้องออกมาในยามวิกาลนี้ แล้วเจอกับพวกมันเข้า หากไม่ได้ท่านละก็...”

ปากน้อย ๆ นั้นยังคงเอ่ยเอื้อนเสียงใสต่อไป เสียงหอบหายใจค่อย ๆ จางหายลงไปมากแล้ว

ชายหนุ่มยังคงไม่พูดตอบแม้แต่คำเดียว หากแต่ยืนจ้องอยู่เช่นนั้น เด็กสาวเบื่องหน้าหน้าตาจิ้มลิ้มพริ้มเพรา อายุอานามคง  
ราวสิบหกสิบเจ็ดเท่านั้น ผมสีแดงสลวยยาวประป่า ไบหน้าवलผ่องอย่างคนสุขภาพดี อยู่ในชุดเรียบ ๆ แต่มีการตัดแต่ง  
อย่างประณีต

“เอ่อ ท่านไม่ใช่คนแถวนี้... ไม่สิ นอกจากหมู่บ้านนี้แล้วในบริเวณป่านี้ไม่มีชุมชนที่ไหนอีก ท่านเป็นคนเดินทางหรือ?”

“... จะว่าเช่นนั้นก็ได้”

เขาเอ่ยปากเป็นคำแรก น้ำเสียงเย็นยะเยือก หากแต่ในความรู้สึกของเด็กสาวซึ่งเป็นหนี้บุญคุณของเขาอยู่ กลับรู้สึกว้าวาง  
เป็นน้ำเสียงที่น่าฟัง

“ถ้าเช่นนั้น เพื่อเป็นการตอบแทนที่ท่านช่วยข้า ขอเชิญท่านไปที่หมู่บ้านของข้าก่อนเถิด แถวนี่ท่านคงไม่สามารถหาที่พัก  
แรมได้หรอก”

“หมู่บ้านหรือ?”

“ใช่ หมู่บ้านแอลกิส เป็นหมู่บ้านเล็ก ๆ นะท่าน...”

“หมู่บ้านเพิ่งเกิดใหม่หรือ?”

“เอ๊ะ?... อ้อ หมู่บ้านข้าก่อตั้งมาได้สามสิบกว่าปีแล้ว... แต่ถ้าเทียบกับหมู่บ้านที่อื่น ๆ จะว่าเป็นหมู่บ้านเกิดใหม่ก็ได้อยู่นะ”  
“...”

--หมู่บ้านหรือ อิม เขื่อยิ่งมาก เกมล่าล้างของข้าก็ยิ่งสนุกสินะ--

“ไปสิ”

เขาเอ่ยปากเป็นครั้งที่สอง

“ขอบคุณที่ท่านให้เกียรติข้า เจริญทางนี้”

เด็กสาวออกเดินนำหน้าทันที ย้อนกลับไปยังทางที่เธอเพิ่งวิ่งมาเมื่อสักครู่ ชายชุดดำสาวทำเดินตามเงียบ ๆ แต่เพียงสองสามก้าวก็ต้องหยุดเมื่อร่างเล็ก ๆ เบื้องหน้าหยุดกระทันหันแล้วหันกลับมาอีกครั้ง

“โอ... ขอโทษด้วย ข้านี้แท้จริง ยังไม่ได้แนะนำตัวให้ท่านผู้มีพระคุณเลย ข้าชื่อลูน่า... ลูน่า วินสตัน”

“... ข้าชื่อ เรวี่เอล (Reviel)”

เรวี่เอลหรือ? เด็กสาวทำหน้าที่นี้ไม่ออกว่าชื่อนั้นควรจะเป็นชื่อตัวหรือชื่อสกุลกันแน่ แต่ก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากกว่านั้น โลกภายนอกที่เธอไม่รู้จัก คงมีชื่อแปลก ๆ กว่าที่เธอรู้จักจากคนในหมู่บ้านเล็ก ๆ นี้มากนัก

“ตามข้ามาทางนี้ ท่านเรวี่เอล... อีกราวหนึ่งชั่วโมงก็ถึง”

ทั้งสองคนไม่ได้พูดอะไรกันอีก

ราวหนึ่งชั่วโมงดังที่เด็กสาวบอกไว้ ทั้งสองก็เข้าสู่เขตของหมู่บ้าน ชายหนุ่มกวาดสายตามองรอบ ๆ อย่างรวดเร็ว

--หมู่บ้านเล็ก ๆ จริงดังที่นางบอก มีคนอาศัยอยู่ราวห้าสิบคน ได้กระมัง--

“เจริญทางนี้ท่าน บ้านของข้าข้ามลำธารนี้ไปก็ถึงแล้ว”

เสียงผู้นำทางดังมา ทั้งสองเดินข้ามสะพานข้ามลำธารเล็ก ๆ มาหยุดที่หน้าบ้านหลังหนึ่ง ซึ่งเมื่อมองไปที่หน้าต่าง จะเห็นได้ชัดเจนว่าภายในบ้านยังคงเปิดไฟสว่างไสวอยู่

“อา... เลยยังไม่นอนกันอีก เอ่อ ท่านเรวี่เอล กรุณาอดตรงนี้สักครู่ละ ข้าเข้าไปเรียนพ่อแม่ข้าก่อน”

“...”

เรวี่เอลไม่แสดงปฏิกิริยาอะไร เด็กสาวจึงถือเอาเองว่าเขารับทราบ และผลึกประตูเข้าไปในบ้านก่อน

อีกสองสามอึดใจถัดมา ประตูบ้านก็เปิดออกพร้อมดวงหน้าจิ้มลิ้มเค็มที่โผล่ออกมาเรียกให้เขาเข้าบ้าน

ภายในบ้านหลังนั้น ชายหนุ่มชุดดำได้รับเชิญให้นั่งที่ห้องรับแขกพร้อมรับการต้อนรับจากชายไว้หนวดซึ่งเป็นบิดาของลูน่า

“ข้าขอบคุณท่านเรวี่เอลที่ช่วยลูกสาวข้าจากพวกโจร ที่จริงพวกเราประมาทไปเอง ทั้งที่ทราบดีว่า เวลากลางคืนเช่นนี้อาจจะเสี่ยงต่อการเจอโจรคักปล้นหรือจับตัว (เรียกค่าไถ่) ได้ แต่สมุนไพรที่ลูกสาวข้าต้องไปเก็บเพื่อช่วยชาวหมู่บ้านคนหนึ่งนั้น

ขึ้นอยู่กับไม่ห่างจากหมู่บ้านนัก แต่ก็กลับเจอพวกโจรมาตักเสียได้ โชคดีที่พบท่านทำให้ทั้งลูกสาวข้าและสมุนไพรที่ว่ากลับมาสู่หมู่บ้านเราอย่างปลอดภัย ข้าขอบคุณท่านอีกครั้งหนึ่งทั้งในฐานะพ่อของนาง และในฐานะชาวหมู่บ้านด้วยที่ช่วยนางไว้...”

เรวีเอลนั่งฟังโดยไม่พูดอะไรตอบแม่แต่คำเดียว

สุดท้ายชายเจ้าของบ้านก็ตัดบทว่า

“ท่านคงเดินทางมาเหนื่อย ๆ ที่จริงหมู่บ้านนี้มีโรงเเรมอยู่ แต่คืนนี้ท่านพักที่บ้านข้าก่อนเถิด ข้าให้ภรรยาข้าจัดห้องให้ท่านแล้ว...”

เรวีเอลหันไปตามสายตาของเจ้าของบ้าน ก็พบว่าเด็กสาวที่ตนช่วยไว้ กำลังเดินเข้ามาจากกระเบียง

“ท่านพ่อ...”

เธอหันไปเรียกบิดาสั้น ๆ เป็นเชิงรายงาน แล้วจึงหันมาทางอาคันตุกะ

“ท่านเรวีเอล ห้องพร้อมแล้วเชิญทางนี้เถิด”

“...”

เรวีเอลพยักหน้าเป็นเชิงรับ แล้วลุกขึ้นเดินตามไปอย่างว่าง่าย

ห้องที่จัดให้นั้น สะอาดสะอ้านและประดับตกแต่งอย่างสวยงาม เรวีเอลวิเคราะห์สถานการณ์และขนาดของบ้านดูก็เข้าใจได้ไม่ยากว่า ห้องนี้เป็นห้องของลูกสาวคนเดียวของครอบครัวนั่นเอง แต่พวกเขาคงยกห้องนี้ให้แขก โดยตัวลูกสาวคงย้ายไปนอนกับพ่อแม่แทน

คืนนั้นผ่านไปได้ด้วยดี... หากแต่

ช่วงก่อนรุ่งอรุณ ชั่วโมงสุดท้ายของรัตติกาล เงามืดร่างหนึ่งเดินออกจากประตูบ้านของครอบครัววินสตันอย่างเงียบ ๆ

--เริ่มจากคนที่ไม่เกี่ยวข้องกับบ้านนี้ทำอะไรจะดีกว่า--

อีกสองชั่วโมงจะเป็นยามที่ชาวบ้านเริ่มตื่นนอนกันแล้ว

และในเช้าวันนั้นพวกเขาก็จะได้รับรู้ว่า

แอนนา เด็กสาวในครอบครัวที่อาศัยอยู่ในบ้านชายป่าซึ่งค่อนข้างห่างออกจากบ้านอื่น ๆ หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย!!!

## บทที่สอง ดินแดนแห่งเคออส

วันรุ่งขึ้น อาคันตุกะของบ้านวินสตันตื่นนอนออกจากห้องเมื่อยามเที่ยงวันแล้ว

“อ้าว ท่านเรวิเอลตื่นแล้วหรือ?”

หญิงวัยกลางคนทักขึ้น นางเป็นมารดาของลูน่านั่นเอง

“พวกเราเพิ่งทานอาหารเที่ยงไปเมื่อไม่กี่ชั่วโมงเอง ทำทางท่านจะเหนื่อยจากการเดินทางมากเกินไป... เชิญทานอาหารก่อนเถอะ”

เรวิเอลมองไปที่โต๊ะอาหาร มีอาหารชุดหนึ่งจัดเตรียมไว้แล้วดังคำที่เธอบอก เขาทรุดกายลงนั่งรับประทานอาหารแต่โดยดี --ที่จริงมันไม่ได้จำเป็นต่อข้าเลย แต่เอาเถิด ในเมื่อตอนนี้ทุกคนคิดว่าข้าเป็นมนุษย์แล้วไซ้...--

อีกครู่ถัดมา เมื่อเขาเปิดประตูออกจากบ้าน เด็กสาวที่กำลังยืนตากเสื้อผ้าที่เพิ่งซักเสร็จจู่โจมที่ราวตากผ้าข้าง ๆ บ้าน ก็รีบวิ่งตรงเข้ามา

“อรุณสวัสดิ์ท่านเรวิเอล... ฮีอิ ถึงแม้ว่านี่จะบ่ายแล้วก็ตาม เอ... ท่านเป็นอะไรหรือเปล่า สีหน้าไม่สู้ดีเลย”

“ไม่มีอะไร เพิ่งตื่นก็อย่างนี้แหละ”

“ว่าแต่... ท่านเรวิเอลจะทำอย่างไรต่อไปหรือ?...”

“?... อ้อ ข้าคิดว่าจะสำรวจหมู่บ้านนี้สักหน่อย ข้าคงขอพักที่นี่สักหลายวัน รู้จักหมู่บ้านนี้ไว้บ้างก็คงไม่เสียหายกระมัง?”

“อ้อ เข้าใจแล้ว... เอ่อ ท่านพอสังไว้ว่า ท่านเรวิเอลพักที่บ้านของเราได้ทราบเท่าที่ท่านยังอยู่ในหมู่บ้านนี้เลย หวังว่าท่านคงไม่รังเกียจ...”

“... ”

“แล้วก็... วันนี้ข้าว่าง ข้าจะพาท่านเดินชมรอบหมู่บ้านเอง เชิญทางนี้เถิด”

เด็กสาวพาเขาเดินไปทางสะพานข้ามลำธาร ระหว่างนั้นก็อธิบายว่า หมู่บ้านนี้เล็กก็จริง แต่ก็อยู่กันอย่างสงบสุขท่ามกลางธรรมชาติ จึงมีนักท่องเที่ยวแวะเข้ามาใช้เป็นสถานตากอากาศบ้าง ทำให้มีโรงแรมเล็ก ๆ ประจำหมู่บ้านอยู่ด้วย อีกทั้งมีร้านอาหารของจำเป็นในการเดินทาง ทั้งพวกอาหารแห้ง ยา รวมทั้ง... อารูธ

“ข้ามสะพานนี้... ไปถึงทางแยกที่เราเดินผ่านเมื่อคืน ก็เป็นร้านอาหารของแล้ว”

เธอบอก แต่เมื่อมาถึงหน้าร้านอาหารของนั่นเอง เด็กชายคนหนึ่งก็วิ่งหน้าตาตื่นเข้ามา

“ลูน่า ๆ แยกแล้ว”

“มีอะไรหรือ? ซานเซส”

“รีชีส.. พวกรีชีสอากรหนักขึ้นนะสิ”

“หา? ว่าอะไรนะ เมื่อคืนก็ให้ยาไปแล้ว...”

ทั้งสองคุยอะไรกันเพียงไม่กี่คำ ลูน่าก็หันมาบอกเรวิเอลด้วยสีหน้าเพื่อน ๆ

“เอ่อ ข้ามีธุระด่วนกระทันหัน ขอโทษด้วยที่ไม่สามารถพาท่านเดินเที่ยวได้เสียแล้ว...”

“ไม่เป็นไร”

ลุน่าคือมีสิทธิ์จะเป็นเชิงขอขมาและขอตัว จากนั้นลากข้อมือเด็กชายที่มีวัยยืนมองอาคันตุกะประจำหมู่บ้านอย่างสงสัยอยู่ออกวิ่งไปอีกทางหนึ่ง

เหลืออยู่คนเดียว เรวีเอลเพิ่งมองเข้าไปในร้านขายของนั่นอีตี่ใจหนึ่ง

--จริงดั่งที่นางว่า มีทั้งยาสมุนไพรต่าง ๆ ยาแก้พิษแบบพื้น ๆ และมีอาวุธด้วย--

แต่ในตอนนี้อะไรไม่มีเงินของ “ยุคนี้” เลยแม้แต่แดงเดียว จึงตัดสินใจบ่าหน้ากลับไปยัง “บ้านชั่วคราว” ของตน

ขณะที่ผลึกประตูเข้าไปในบ้านนั่นเอง

“อ้าว ท่านเรวีเอล แล้วลุน่าล่ะ ไม่ได้ออกไปด้วยกันหรือ?”

มารดาของเด็กสาวถามมา ดูท่าทางเขาคอยอยู่ในสายตาของเธอตลอดเวลาที่อยู่ในบ้านนี้กระมัง

เมื่อแจ้งแก่เธอว่าลุน่าไปกับเด็กหนุ่มที่ชื่อซานเซส อันเนื่องจากอาการของคนชื่อริชิสและพวกคูล่าจะแย่ แม่บ้านร่างท่วมก็ตอบอกผาง

“ไม่น่าเชื่อ เมื่อคืนลุน่าเสี่ยงไปเอายามาแล้วนี่นา... โอ...”

เธอหันร่างกลับไปค้นอะไรก็กักก้อยู่อีตี่ใจหนึ่ง จึงกลับมาขึ้นหนังสือเล่มหนึ่งให้อาคันตุกะหนุ่ม

“อ่า... ท่านเรวีเอล รมกวนวานเอาหนังสือนี้ไปให้ลุน่าที่บ้านของหัวหน้าหมู่บ้านหน่อยได้ไหม ลูกข้าอาจจะต้องการใช้มันขอโทษด้วยที่รบกวนท่านซึ่งเป็นแขกของเราแท้ ๆ แต่ข้าไม่ว่างจริง ๆ ...”

เรวีเอลรับหนังสือนี้มาแต่โดยดี หน้าปกมันเขียนว่า “ตำราแพทย์” มารดาของลุน่าบอกทางไปสถานที่หมายคร่าว ๆ ชายหนุ่มฟังแล้วไม่ปริปากถามใด ๆ พักหน้าแล้วหันกลับเดินออกไปทันที

...

ณ บ้านของหัวหน้าหมู่บ้าน ซึ่งจัดห้องหนึ่งเป็นห้องพยาบาล บัดนี้เด็กหญิงที่ชื่อริชิสและหนุ่มสาวอีกห้าคนนอนเรียงรายอยู่เต็มห้อง นอกห้องมีพี่ชายของเธอ- ซานเซสที่เมื่อครู่วิ่งไปตามตัวลุน่า บิดามารดาของเด็กชายหญิง ชายวัยกลางคนซึ่งเป็นหัวหน้าหมู่บ้านยืนอยู่ ส่วนลุน่ากำลังอยู่ในห้องพยาบาลนั้นพยายามตรวจอาการของบรรดาผู้ป่วยซึ่งนอนหมดสติอยู่

“ว่าอย่างไรบ้าง?”

บิดาผู้ป่วยถามขึ้น เมื่อเห็นเด็กสาวเดินออกมาตรงประตูห้อง

“ข้ายังไม่แน่ใจนัก...”

ในตอนนี้องค์ผู้รับใช้ของหัวหน้าหมู่บ้าน ได้เข้ามาแจ้งว่ามีชายหนุ่มแปลกหน้ามาของมาให้ลุน่า เด็กสาวงองูบหนึ่งแต่ก็บอกให้พาเขาเข้ามาในที่สุด



เป็นเรวีเอลนั่นเอง

“โอ ตำราแพทย์นี้... ข้ากำลังคิดกลับไปเอาอยู่พอดี ขอขอบคุณแม่ข้าที่นึกได้ และขอบคุณท่านด้วย ท่านเรวีเอล”

“...”

ชายหนุ่มไม่ตอบอะไร เหลือบสายตามองเข้าไปในห้องแวบเดียวแล้วก้าวถอยไปยืนชิดผนัง ในขณะที่ผู้นำก้มหน้าก้มตาพลิกอ่านหนังสือเล่มนั้นทันที ส่วนซานเซสซุบซิบกับคนที่เหลือเกี่ยวกับเรื่องของเรวีเอลเท่าที่เขาได้รับฟังอธิบายจากผู้นำมาก่อน

“... ขอโทษด้วย ข้าคงไม่สามารถวิเคราะห์ได้มากกว่านี้แล้ว คิดว่ายังไงก็น่าจะเป็นอาการไข้หวัดใหญ่\*ที่เพิ่งระบาดหนักในหมู่บ้านเราเมื่อไม่นานมานี้แหละ แต่...”

“แต่ยาที่เจ้าอุตส่าห์เสี่ยงไปเอามากี่ไม่ได้ผล?”

บิดาของผู้ป่วยถามย้ำ

“ใช่... ขอโทษด้วยจริง ๆ ข้าจนปัญญาเพียงเท่านี้”

“เฮ้อ ไม่เป็นไรหรอก ไม่ใช่ความผิดของเจ้า... ลูกสาวข้าโชคร้ายเองที่มาล้มป่วยตอนท่านหมอประจำหมู่บ้านไม่อยู่ เจ้าทำหน้าที่แทนได้ดีที่สุดแล้วล่ะ”

อีกฝ่ายกลับปลอบใจเด็กสาวเสียเอง

“แนใจแล้วรี ว่าเป็นอาการไข้หวัดใหญ่...”

เสียงหนึ่งดังชัดขึ้นมา เป็นเสียงของเรวีเอล

“เฮ้?”

ผู้นำร้องถามอย่างแปลกใจหันขวับไปมองทันที

“ถึงอาการจะคล้ายกันและไข้หวัดใหญ่เพิ่งระบาดในหมู่บ้านนี้ ก็เชื่อว่าต้องเป็นไข้หวัดใหญ่เสมอไป .... ถ้าข้าดูไม่ผิด คนกลุ่มนี้ถูกพิษละอองเกสรของพรอยมากกว่า”

“พิษของพรอย?”

ผู้นำทวนคำอย่างประหลาดใจ แล้วรีบก้มหน้าลงไปหาหน้าที่อธิบายเกี่ยวกับพิษดังกล่าวในตำราของตน ก่อนจะเงยหน้าขึ้นด้วยอาการทึ่ง

“เรื่องที่ว่าพวกเขาถูกพิษได้อย่างไรพวกเจ้าคงสืบได้เองทีหลัง...” เขาส่งสายตาไปทางหัวหน้าหมู่บ้าน “แต่เราควรรีบหายาถอนพิษมาก่อน”

“... ที่ท่านว่ามาก็ใช่ แต่...”

---

\* ไข้หวัดใหญ่ที่ว่าเป็นไข้หวัดในโลกของนิยายเรื่องนี้ ซึ่งสามารถแพร่ระบาดได้อย่างรวดเร็ว ไม่เกี่ยวกับไข้หวัดใหญ่ในโลกเรา

“เมล็ดของต้นเมพิส... ลินะ”

คำพูดของชายหนุ่มทำให้ลูน่ามีสีหน้าประหลาดใจขึ้นอีก

“ใช่... ดันนั่นขึ้นในป่าดงดิบเขตร้อนเท่านั้น ไม่ใช่ป่าแถบนี้ ร้านขายของที่หมู่บ้านเราก็ไม่ใหญ่พอที่จะหาขี้นี้มาได้เสียด้วย”

“ข้ารู้จักที่หนึ่งใกล้ ๆ หมู่บ้านนี้ที่จะหาต้นเมพิสได้...”

“จริงหรือท่าน?”

หลายคนถามพร้อมกัน แน่แน่นอนว่าทุกคนมุ่งหวังอยากได้สมุนไพรดังกล่าวมาโดยด่วน

“ข้ามีธุระแถวนั้นพอดี แล้วจะเก็บเมล็ดเมพิสมาฝากก่อนตะวันตกดินของวันนี้ก็แล้วกัน”

พูดจบ เขาก็เดินคุ่ม ๆ ทำท่าจะออกไปเดี๋ยวนั้น

“ค... เดียวก่อนท่านเรวีเอล”

ลูน่าระล่ำระลักร้องเขาไว้

“?”

“ข้าจะไปด้วย”

“... อย่าเลย ในป่ารอบหมู่บ้านนี้ไม่มีสัตว์ร้ายมากนักก็จริง แต่รู้สึว่ามันจะมาซุกซุ่มตรงที่ที่ข้าจะไปพอดีเสียด้วย”

ในป่าลึก บางครั้งยังมีพวกสัตว์ร้ายอาศัยอยู่ โดยเฉพาะสัตว์ร้ายที่อยู่ในจำพวกสัตว์อสูร หากมีโช่นายพรานหรือทหารหรือนักผจญภัยแล้ว มนุษย์ที่เจอพวกสัตว์อสูรมิแต่จะทิ้งชีวิตทุกรายไป

“แต่... จะให้ท่านช่วยเหลือข้าแต่ฝ่ายเดียวได้อย่างไร ให้ข้าไปด้วยเถิด”

“... ตามใจ”

...

อีกครู่ถัดมา ขณะที่ทั้งสองคนเดินมาถึงปากทางเข้าหมู่บ้านนั่นเอง ชายวัยกลางคนร่างใหญ่ใบหน้ามีหนวดเครารุงรังก็วิ่งตามมาทัน

“พวกเจ้า รอก่อน”

“ท่านรอสซี่?!!”

ลูน่าอุทานเรียกอีกฝ่ายอย่างประหลาดใจ

“หัวหน้าหมู่บ้านใช้เตี๊ยมึงไปบอกข้าว่า พวกเจ้าจะออกไปในป่า... โดยไม่มีอาวุธเลยนี่นะ?”

“...”

เรวีเอลขมวดคิ้วเพ่งมองชายผู้มาใหม่อย่างพิลึกไม่ได้ตอบอะไร

“เฮ้อ... เานี้ไป ซ้ายกให้”

ชายวัยกลางคนท่าทางแข็งแรงผู้หนึ่งยื่นดาบเก่า ๆ เล่มหนึ่งมาให้ พร้อมเสื้อเกราะหนังสองชุด จากนั้นก็หันหลังกลับ เดินจากไปทางเดิมอย่างรวดเร็วราวกับหมดหน้าที่ตนแล้ว

“... ใคร?”

“อ้อ ท่านรอสซันนะ เป็นช่างตีดาบที่อาศัยในหมู่บ้านเรา แต่เขาไม่ได้ตีดาบนานแล้วนะ ทำแต่พวกเครื่องใช้ต่าง ๆ แทน”  
“?”

--ช่างตีดาบหรือ.... ไม่ใช่กระมัง สังคมของข้าบอกว่ายี่สิบห้าปีไม่ธรรมดา เห็นทำต้องระวังตัวไว้เสียแล้ว--

อย่างไรก็ตามเรวีเอลรับดาบและเกราะมาแต่โดยดี และส่งเกราะชุดหนึ่งให้ลูน่า

--หากเป็นยามกลางคืน อาวุธของมนุษย์ไม่จำเป็นหรอก แต่นี่เป็นยามกลางวัน ซึ่งพลังของข้าเหลือเพียงส่วนเดียว... มีอาวุธย่อมดีกว่าไม่มี--

จากนั้นทั้งสองคนมุ่งหน้าออกสู่ป่านอกหมู่บ้านอีกครั้ง

...

“ว่าแต่... ที่ที่วานันอยู่ไหนหรือ ข้ายังนึกไม่ออกเลยว่ามีที่ใดในป่านี้จะมีดินเมพิสได้”  
เด็กสาวนามลูน่าเอ่ยขึ้นหลังจากเดินเข้าป่าได้สักพัก

ในฐานะแพทย์ฝึกหัดที่ต้องปรุงยาจากสมุนไพรเอง เด็กสาวผมแดงคุ้นเคยเป็นอย่างดีกับป่าแทบทุกตารางนิ้วในรัศมีไม่เกินระยะเวลาเดินครึ่งวันจากหมู่บ้าน แต่แน่นอนว่าในพื้นที่ดังกล่าวเธอไม่เคยพบเห็นดินเมพิสมาก่อนเลย

“ไม่ไกลจากที่นี้นักหรอก ข้ารับรองว่าเรานำเมล็ดเมพิสกลับมาให้เด็กนั่นทันก่อนค่ำนี้แน่”

ชายชุดดำตอบ พลังสาวเท้าอย่างมั่นใจในทิศทาง

ผ่านไปอีกรูหนึ่ง เขาก็หยุดที่หน้าบริเวณระหว่างต้นไม้ใหญ่สองต้นที่ขึ้นอยู่ติดกัน

“ถึงแล้ว”

“เฮ้อ?”

เด็กสาวผมแดงทำหน้าที่ประหลาดใจ เหลียวมองชายขวาลีกลึก ซึ่งก็สมควรอยู่ เพราะเธอเคยผ่านบริเวณนี้หลายครั้ง แต่ไม่เคยเห็นวิเววของดินเมพิสเลย เธอขมวดคิ้วพลาหงหันไปมองอาคารคั่นคูของบ้านตนอย่างเอาเรื่อง เมื่อคิดไปว่าเขาล้อเธอเล่นหรืออะไร หากแต่ชายหนุ่มไม่มีทีท่ารับรู้ เขาหลับตาลง พลังพุดพิมพำอะไรบางอย่างคล้าย ๆ

“... ด้วยอำนาจแห่งข้า... เวทพรางตาที่ผนึกอยู่ ณ ที่นี่ จึงคลายตัวออกในบัดเดี๋ยวนี้!”

เขายื่นมือข้างหนึ่งออกไปข้างหน้าซ้าๆ หันฝ่ามือออกจากตัว

พริบตาตัวเอง แสงสีรุ้งเจิดจรัสก็สว่างวาบขึ้นระหว่างต้นไม้ใหญ่ทั้งสอง ลูน่ายื่นมองอย่างตกตะลึง และยิ่งตะลึงมากขึ้นเมื่อประจักษ์แก่สายตาว่า

ทันทีที่แสงสีรุ้งหายไป เบื้องหน้าของเธอ คือ เส้นทางที่ทอดเข้าสู่เขตเขียวขจีของป่าอีกส่วนหนึ่งซึ่งเธอไม่เคยผ่านมาก่อน

“อะไรกันนี่?”

“เวทพรางตา”

เรวีเอลอธิบายโดยไม่หันมามอง

“สถานที่นี้ เป็นอาณาเขตส่วนตัวของคนรู้จักของข้าคนหนึ่ง ที่ชื่อ เคออส เขาเป็นคนสันโดษ ไม่ชอบสูงลิ้งกับใคร เลยร้ายเวทพรางตาเอาไว้ ไม่ให้คนอื่นสามารถล่วงล้ำเข้าไปในสถานที่ของเขาได้... ข้าเรียกสถานที่นี้เล่น ๆ ว่า ดินแดนแห่งเคออส”

“ดินแดนแห่ง... เคออส?”

ลูน่าได้แต่ทวนคำอย่างงง ๆ

“เราไปกันเถิด”

ชายหนุ่มเดินนำเข้าไปในดินแดนที่ตนเรียกว่าดินแดนแห่งเคออสนั้น ทำให้เด็กสาวต้องรีบสาวเท้าตามเข้าไป เมื่อล่วงเข้าไปได้สักระยะหนึ่ง เธอก็ต้องอุทานขึ้นมาอย่างประหลาดใจ

“เอ๊ะ! นั่นมัน... ดอกซาฟิรา ดอกไม้ที่ขึ้นแต่ในเมืองหิมะนี่? ทำไมมาอยู่ตรงนี้ได้”

เธอร่วงเข้าไปหาดันไม้เล็ก ๆ สูงระดับเอวที่กำลังชูช่ออวดดอกไม้สีสันสวยงามดอกโตอยู่

“แล้วนั่น.... ต้นโคโคที่มีอยู่ตามชายทะเลเท่านั้น...”

เด็กสาวทำตาโต ร่วงไปใกล้ ๆ พุ่มไม้อีกพุ่มหนึ่งอย่างตื่นเตน... และอีกพุ่มหนึ่ง... และอีกต้นหนึ่ง... จนในที่สุดเธอก็หันหน้ากลับมาส่งสายตาที่เต็มไปด้วยเครื่องหมายปริศนีย่มาที่ใบหน้าของผู้นำพาเธอมาซึ่งที่นี่ ชายหนุ่มชุดดำตอบพลางสาวเท้าเข้าไปหาเด็กสาวว่า

“เคออส... ชื่อของเจ้านั้นหมายถึง ความไม่เป็นระเบียบ สภาพไร้กฎเกณฑ์... ณ ดินแดนแห่งเคออส หรือ สวนหลังบ้านของเขา จึงเป็นดินแดนที่ไร้ระเบียบ พืชที่ไม่ควรจะขึ้นในแถบนี้ ก็กลับมีปรากฏให้เห็น ด้วยอำนาจแห่งเคออสอย่างไรเล่า”

เป็นคำอธิบายที่ไม่ช่วยคลายสับสนใจของเด็กสาวได้เลย หากแต่ในทันใดนั้นเอง เงาร่างของอะไรบางอย่างก็พุ่งวาบออกมาจากพุ่มไม้ข้างตัว เข้าล้อมเด็กสาวไว้

“ว้าย!”

เด็กสาวจากหมู่บ้านเอลฟ์สีหน้าซีดเผือด สัตว์อสูรสามตัวกำลังล้อมเธออยู่อย่างกระหายเลือด หนึ่งตัวเป็นสัตว์จำพวกสไลม์ ที่มีลำตัวกลมป้อมลักษณะเหมือนเมือกเหนียว ๆ อีกสองตัวเป็นลิงหน้าตาคร่ำร้าย

“ดูน่า... ระวัง!”

เสียงเรวิเอลตะโกนเตือนมา เกือบจะพร้อมกับที่สไลม์พุ่งเข้าหาเธออย่างรวดเร็ว เด็กสาวลั่นตัวหลบได้อย่างหวุดหวิด อีกพริบตาต่อมา ครงเล็บของลิงอสูรก็ข่วนเฉี่ยวตัวเธออย่างน่าหวาดเสียว ฝ่ากรอยถลอกบนหนังของเสื้อเกราะที่สวมอยู่

ก่อนที่เหตุการณ์จะเลวร้ายกว่านั้น

ฉับ! ฉับ! ฉับ!

ร่างสีด้าปรากฏขึ้นในคลองจึกขุของเด็กสาว พร้อมกับเสียงต่อสู้ที่ดังขึ้น เรวิเอลนั่นเอง เขากำลังใช้ดาบที่ได้รับจากรอสซีทำหั่นไล่สัตว์อสูรทั้งสามอย่างคุดเคียด อีกชั่วครู่ต่อมา ร่างของลิงอสูรก็ถูกฟันขาดสองท่อนทั้งสองตัวหลังจากที่ต่างก็ได้รับบาดเจ็บจนขยับตัวเชื่องช้าลง ส่วนสไลม์ซึ่งมีร่างกายเป็นเมือกเหลวทำให้อาวุธฟันแทงไม่เข้านั้นก็สิ้นฤทธิ์ด้วย...

“เวทแห่งสนธยา!”

ชายหนุ่มร้ายเวทอย่างรวดเร็วแล้วชี้สไลม์ ในทันใดนั้นร่างของมันก็ถูกกลืนหายไปกับความมืดที่บังเกิดขึ้นเป็นลูกกลมสีดำขนาดใหญ่อ้อมตัวมัน เมื่อ “ความมืด” นั้นหายไป ก็ไม่เหลือร่างของสัตว์อสูรอีกต่อไป

“...”

เรวิเอลก้มหน้ามองผลงานของตนเองนั่ง ในขณะที่เด็กสาวค่อย ๆ รวบรวมเรี่ยวแรงลุกขึ้นเดินเข้าหาเขา

--แท้จริง แค่สัตว์อสูรชั้นต่ำสามตัว จำต้องลำบากถึงเพียงนี้ว่าจะล้มพวกมัน ได้รึนี่... พลังในตอนกลางวันของข้าเสื่อมถึงเพียงนี้เชียวหรือ หากไม่รีบฟื้นฟูคงไม่ได้การณ์แล้ว--

เขามองซ้ายขวา แล้วก็ก้มตัวลงหักเขี้ยวของลิงอสูรออกมาซี่หนึ่ง

--ไม่อยากจะคิดว่าไปพึ่งเวทนี้เลย แต่คงจำเป็นเสียแล้ว เคออสปล่อยให้สัตว์อสูรเพ่นพ่านอยู่ในสวนหลังบ้านของเขาอย่างอิสระเสียด้วยสิ--

ภายใต้สายตาของเด็กสาวที่มองมาอย่างพิศวง เรวิเอลหลับตาสำรวมสมาธิ ท่องบริกรรมคาถาบางอย่างพลางกำเขี้ยวลิงอสูรที่อยู่ในมือ อีกจิตใจถัดมา เมื่อเขาปล่อยเขี้ยวที่แตกสัฟนั้น มันก็กลายร่างเป็นสัตว์อสูรประเภทหมาป่ายืนจังก้าอยู่ หากแต่เป็นหมาป่าที่รูปร่างนอกดู “น่ารัก” ไม่น่ากลัว ดูน่าจึงไม่ได้แตกตื่นอ้าปากค้างมากไปกว่านี้- เพียงที่เห็นการแปรสภาพของวัตถุเป็นสัตว์ต่อหน้าต่อตาก็อ้างความประหลาดใจให้เหลือหลายแล้ว

“?”

เขาหันมาเห็นสีหน้าป้านยากของเธอเข้าพอดี

“ข้าบอกแล้วว่าที่นี่มีสัตว์ร้ายอยู่มาก แต่นึกไม่ถึงว่าจะเจอเข้าเร็วขนาดนี้”

“...เช่นนั้นหรือ... แล้วเจ้าตัวนี่ล่ะ?”

ดูน่าชี้ไปที่เจ้า “ลูกหมาป่า” ที่อยู่แทบเท้าของตน

“สัตว์เสก”

“สัตว์...เสก?”

“วัตถุดิบของทุกชนิดในโลก ล้วนแต่มี “จิตวิญญาณ” ของมันอยู่ อย่างเช่น ของใช้ที่เจ้าผูกพันมาก ๆ เมื่อเวลาผ่านไป มันก็จะค่อย ๆ มีจิตวิญญาณขึ้นมาเหมือนมัน ได้รับชีวิตจากเจ้า แต่อย่างไรมันก็เป็นวัตถุดิบอยู่ดี.... ถึงตรงนี้เจ้าพอทำความเข้าใจได้นะ?”

“ได้”

“จิตวิญญาณของสิ่งของ ก็เทียบได้กับพลังเวทที่แฝงเร้นในสิ่งของนั้น เมื่อได้รับการกระตุ้นจากพลังเวทภายนอก มันก็จะสามารถอาศัยเนื้อของวัตถุนั้นกลายสภาพเป็นสิ่งที่มีชีวิตได้ เรียกว่า สัตว์เสก แต่สัตว์เสกนี้ แม้จะมีชีวิต แต่ก็ไม่มีความคิดเป็นของตัวเอง ต้องรับฟังคำสั่งจากผู้ปลุกเสกมันเท่านั้น เช่น เจ้าตัวนี้ ข้าเสกมันขึ้นมาเพื่อเป็นองครักษ์ให้เราสองคนอย่างไรเล่า”

“อ้อ...”

ดูน่าได้แต่เรื่องเช่นนั้น

“นี่เป็นครั้งแรกที่เจ้าเห็นสิ่งที่เรียกว่า “เวทมนต์” กระจมั่ง”

“ใช่แล้ว”

ในหมู่บ้านเล็ก ๆ ห่างไกลเช่นนี้ แม้แต่ไอเทม (ของ) ที่ใช้พลังเวทยังหาได้ยาก อย่างไรก็ตามแต่จะมีโอกาสได้พบผู้ใช้เวท

“... เอาเถิดไม่ต้องใส่ใจกับมันมากก็ได้ เรายังรีบไปกันเถิด เดี่ยวจะกลับไปไม่ทันค่า”

“เข้าใจแล้ว”

สองคนกับหนึ่งตัวเดินไปตามเส้นทางภายในดินแดนแห่งแควอศต่อไป

## บทที่สาม ลางพิบัติใกล้ตัว

การเดินทางใน “ดินแดนแห่งเคออส” เป็นไปตั้งแต่ในช่วงแรกที่ทั้งสองประสบ นั่นคือ นอกจากพันธุ์พืชแปลก ๆ ที่มาจากทุกสารทิศทั่วรัฐพีแล้ว ยังมีสัตว์อสูรที่คอยจ้องจะทำร้ายคนแปลกหน้าที่ล่องเข้ามาในเขตแดนของมันอีกด้วย แต่ในประการหลัง เรวิเอลและสัตว์เสกที่มีรูปร่างเหมือนสัตว์อสูรพันธุ์สุนัขป่าจัดการได้อยู่หมด โดยเริ่มจากเสียงคำรามที่แผ่กระจายอำนาจเวทของหมาป่าเสกที่ทำให้สัตว์อสูรชั้นต่ำบางประเภทขวัญหนีดีฝ่อ และเป็นฝ่ายกระเสือกกระสนหนีไปเอง แต่หากมีสัตว์ใดที่ตะแบกกล้าแข็งยิ่งขึ้นที่จะคงรีเข้ามาอย่างมั่งร่ำย ก็จะถูกเรวิเอลใช้ดาบผนวกกับเวทมนต์ซึ่งเป็นเวทในแขนงมนต์ดำจัดการอย่างราบคาบทุกรายไป โดยที่เด็กสาวไม่ได้รับอันตรายอีกแม้แต่น้อย

อย่างไรก็ตาม แม้จะตื่นตระหนกใจทุกคราที่พบสัตว์อสูร ดูน่าก็สังเกตุได้ว่า สัตว์อสูรในดินแดนแห่งนี้มีอยู่ไม่กี่ชนิดเท่านั้น แต่ละชนิดมีความดุร้ายและพลังตะแบไม่เท่ากัน และ... เรวิเอลเพิ่งจึกสัตว์อสูรประเภทเดิมที่เคยพบมาแล้วก่อนหน้านั้น ด้วยเวลาที่สั้นกว่าเดิมทุกครั้ง

เวลาผ่านไปราวหนึ่งชั่วโมงกว่า ผู้ที่นำทางมาก็ก้าวขึ้นว่า

“ข้างหน้ามีลำธารอยู่ เมื่อข้ามลำธารไปก็เป็นบ้านของเคออสแล้ว”

“อีกไม่ไกลแล้วสินะ”

หากแต่ เมื่อเดินไปถึงลำธาร ทั้งสองคนก็พบว่า ชายผู้หนึ่งในชุดแต่งกายรัตภูมิเขียวกลมกลืนกับใบไม้ สะพายธนูไว้ที่หลัง และถือดาบเล่มโตยื่นหันหลังอยู่ที่เชิงสะพานฝั่งตรงข้าม- สะพานซึ่งเป็นเพียงแผ่นกระดานที่พาดคร่อมลำธาร

“เฮ้ มีคนอยู่ด้วย... คงไม่ใช่ท่านเคออสที่ท่านกล่าวถึงนะ แต่งชุดเหมือนนักผจญภัย...”

“...”

เรวิเอลไม่ตอบคำ เขาขมวดคิ้วมองบุคคลที่สามนั้นอย่างพินิจ

ในพริบตานั่นเอง...

“หลบไป!”

“ว้าย!”

เด็กสาวถูกผลักกระเด็น ไปก้นจ้ำบ่าอยู่บนกอหญ้าโคนต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งโดยฝีมือของเรวิเอล เมื่อมองกลับไปยังตำแหน่งเดิมของตน เธอก็พบว่าบัดนี้ บุคคลที่เห็นว่าอยู่อีกฝั่งของลำธารกลับมายืนแทนที่เธอเสียแล้ว... พร้อมด้วยดาบที่กระชับมั่นในมือ ปลายดาบยังชี้ไปบนพื้นดินซึ่งมีรอยแยกใหม่ ๆ รอยหนึ่งเกิดขึ้น ซึ่งหากเรวิเอลผลักเธอหลบไม่ทันแล้ว มีหวังว่าสิ่งที่จะแยกออกจากกันคงเป็นร่างของเธออย่างไม่ต้องสงสัย

ชายผู้มาใหม่ละสายตาจากปลายดาบของตน เหยงหน้าขึ้นมองเรวิเอล... มองด้วยตาที่ไร้แวว!

“หึ บริวารเวทหรือ... ไม่ลี... แมกซ์เวลล์สินะ!”

เรวิเอลหรีตามองอีกฝ่าย พลังเค้นเสียงออกมา เข้าสู่ขลุ่ยของเขาต่อตัวลงแล้วคำรามด้วยพลังเวท แต่ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ แม้แต่น้อยจากชายลึกลับที่เขาเรียกว่า “แมกซ์เวลล์” นั้น พลังเวทของฝ่ายหลังสูงกว่าสุนัขเสกมากนัก

แมกซ์เวลล์ขยับปลายดาบ ในจังหวะที่สุนัขเสกแผ่นแผ่นลวเข้าหา เสียงแหวกอากาศของดาบในมือชายประสงคร้ายดั่งขึ้น แต่ร่างของสัตว์เสกกลับหายไปแล้ว

“ดูน่า อย่าขยับจากที่นั่นเด็ดขาด เจ้าตัวนี้ร้ายกาจกว่าสัตว์อสูรที่ผ่าน ๆ มาเสียอีก”  
“?”

ดูน่ากระพริบตาถี่ ๆ อย่างงงงัน ห่างออกไป ร่างของชายสองคนตรงเข้าหาหันกันด้วยท่าร่างที่รวดเร็วสุดบรรยาย เสียงดาบปะทะกันครั้งร้ายดั่งขึ้น ไม่ขาดระยะ ร่างสีดำและสีเขียวเคลื่อนไหวขึ้นจนมองไม่ทันว่าร่างใดเป็นร่างใด

เวลาผ่านไปอีกรูหนึ่ง กว่าที่ดูน่าจะสังเกตว่า สัตว์อสูรของเรวิเอลไม่ได้เข้าร่วมวงไพบูลย์ของการศึกด้วย หากแต่มันยืนจังก่าอยู่หน้าเธอประดุจเป็นองครักษ์ให้

ฉ๊ะ ฉ๊ะ

เสียงดาบกินเนื้อมนุษย์ดั่งขึ้นสองครั้ง ร่างของคู่ต่อสู้ผล่อออกจากกันชั่วขณะ ดูน่าใจหายวาบเพ่งมองทั้งสองฝ่ายสลับกันอย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าซีดเผือก แต่แล้วก็ระบายลมหายใจออกมาอย่างโล่งอก เมื่อพบว่า บาดแผลจรรจ์สองแผลปรากฏบนร่างของชายชุดเขียว ขณะที่เรวิเอลยังคงไม่มีร่องรอยใด ๆ แม้แต่รอยช้ำบนเสื้อผ้า!!!

แต่ที่สำคัญ ไม่มีโลหิตแม้แต่หยาดเดียวไหลจากบาดแผลของผู้บาดเจ็บ!!!

“.... ย่ากกกกกกส์ส์ส์”

ชายลึกลับย่อเข่าลงแล้วกระโจนเข้าหาเรวิเอลอีกครั้งพร้อมเสียงคำรามดั่งลั่นแทบฟังไม่ได้ศัพท์ อุปาทานหรืออะไรก็เหลือเถา ดูน่ารู้สึกเหมือนเห็นร่างของชายผู้นั้นลุกเป็นไฟ... ไม่มี ไม่ใช่อุปาทาน ร่างของเขาลุกเป็นไฟจริง ๆ และพุ่งเข้าหาเรวิเอลอย่างรวดเร็วโดยมีปลายดาบแหลมซึ่งหุ้มด้วยอักษิแผดจ้าเช่นกันนำมาก่อน

“... ”

เรวิเอลหรือตามองการเคลื่อนไหวฝ่ายตรงข้ามอย่างไม่ประมาท เขาตระหนักดีว่า การรุกรับครั้งต่อไป คือ ครั้งสุดท้ายของการศึกครั้งนี้

ชายหนุ่มชุดดำวัดดาบซึ่ลงล่าง แล้วหวนกลับขึ้นอย่างแรง คมดาบของเขาปะทะเข้ากับปลายดาบของอีกฝ่ายอย่างเหมาะสม เปลวเพลิงพิโรธอันร้อนแรงเจิดจ้าลุกขึ้นท่วมร่างทั้งสองฝ่ายในพริบตา คุณจะเผด็จเขาให้ทุกสิ่งมอดไหม้เป็นจุล เด็กสาวผู้ดูแลเหตุการณ์เผยอตัวขึ้นพลางบึ้งตามองแทบลึมหายใจ...

ในพริบตาถัดมา เปลวเพลิงที่ถูกโซนก็แยกออกเป็นสองกอง ประดุจถูกผ่าเป็นสองซีก แต่ละข้างมอดดับลงอย่างรวดเร็ว เหลือให้เห็นเพียงร่างของแมกซ์เวลล์กับเรวิเอลที่ขึ้นนั่งอยู่ทั้งคู่ ดาบในมือแมกซ์เวลล์ยังคงชี้พุ่งไปด้านหน้า ขณะที่เรวิเอลกุมด้ามดาบด้วยมือทั้งสองมือและปลายดาบซึ่ลงแทบปักดินในท่าที่จินตนาการได้ไม่ยากว่า เขาเพิ่งจะโหมฟันลงมาตรง ๆ อย่างรุนแรงจากด้านบนด้วยกระบวนท่าพื้นฐานในการใช้ดาบ



ท่ามกลางความงุนงงของเด็กสาวที่สงสัยว่า การปะทะกันครั้งนี้จบลงอย่างไร เธอก็ได้คำตอบ เมื่อร่างของนักผจญภัยแยกเป็นสองซีก แล้วล้มออกจากกัน ร่างซีกขวาล้มไปทางขวา ร่างซีกซ้ายล้มไปทางซ้าย... โดยไม่มีโลหิตไหลแม้แต่หยดเดียว

อะไรบางอย่างคล้าย ๆ ไฟสีน้ำเงินจาง ๆ ลุกขึ้นท่วมร่างทั้งสองซีกของแมกซ์เวลล์ ก่อนที่จะดับมอดไป ทิ้งไว้แต่ศพแห่งกรังสองซีก

--แมกซ์เวลล์..... นี่หมายความว่า “นาง” อยู่แถวนี้สินะ--

“... นี่มันอะไรกันหรือ?”

ดูน่าถามขึ้นเสียงแผ่ว หลังจากเดินเข้าไปสมทบกับเขา และเห็นอีกฝ่ายเอาแต่เพ่งมองผลงานของตนอยู่เช่นนั้นโดยไม่เอ่ยปากแต่ประการใด

“...”

ชายหนุ่มหันมาสบตาเธอ แวบหนึ่งที่เด็กสาวสังเกตเห็นประกายตาของเขาค่อยๆ เติบโตไปด้วยแวทที่เธออ่านไม่ออก ว่ามันเป็นแวทของความระแวงภัย หรือความตื่นเต้น หรือ... ความรำคาญกันแน่ แต่เพียงแวบเดียวเท่านั้น สีหน้าของเขาก็กลับเป็นปกติ

“อธิบายให้เจ้าฟังสักหน่อยก็ดี...”

ยามเมื่อเอ่ยปาก น้ำเสียงของเขากลับเป็นน้ำเสียงเยือกเย็นเหมือนเดิมที่เธอคุ้นเคยดีแล้ว

“ตอนเข้ามาดินแดนแห่งเกออส ข้าได้อธิบายและสาธิตเกี่ยวกับสัตว์เสกให้เจ้าประจักษ์แล้วสินะ?”

“ใช่”

“สัตว์เสก... เป็นการอาศัยพลังเวทที่มีอยู่แล้วในวัตถุ ทำให้วัตถุนั้นมีชีวิตขึ้นมา แต่ก็ไม่มีจิตใจหรือความรู้สึกเป็นของตนเอง ต้องคอยรับคำสั่งจากผู้สร้างสัตว์เสกนั้น แต่สำหรับกรณีของแมกซ์เวลล์นี้ มันคือ การที่พลังเวทกลายเป็นสิ่งมีชีวิตขึ้นมาได้เองเลย โดยไม่ต้องอาศัยวัตถุเป็นตัวกลาง...”

“... ฟังเหมือนมันยอดเยี่ยมกว่าสัตว์เสกนะท่าน”

“ใช่... มันเป็นการแบ่งพลังเวทส่วนหนึ่งของผู้เสกออกมา แล้วกลายสภาพเป็นสิ่งมีชีวิตโดยตรง เนื่องจากมันเป็นพลังเวทของผู้เสกเอง ดังนั้นแมกซ์เวลล์จะเชื่อฟังคำสั่งเจ้าของอย่างที่สุดและสามารถสื่อด้วยจิตสัมผัสโดยตรงกับเจ้าของได้ แต่ก็มีข้อเสีย...”

“ข้อเสียหรือ?”

“เนื่องจากมันไม่ใช่วัตถุเป็นตัวกลางในการกลายร่างเป็นสิ่งมีชีวิต ดังนั้นจึงมีสมรรถนะในด้านต่าง ๆ ค่อยลงไปกว่าสัตว์เสก แต่ก็มีข้อยกเว้นอย่างเจ้าตัวเมื่อกี้นี่ คือในกรณีที่แมกซ์เวลล์เข้าสิงร่างของสิ่งมีชีวิตอื่น... ก็ดกินสมองและอวัยวะภายในจนหมด เหลือเพียงเปลือกนอกที่เป็นหุ่นเชิดให้แมกซ์เวลล์ ร่างสิ่งนี้จะได้รับพลังเวทจากแมกซ์เวลล์ทำให้มีความสามารถ ผิดมนุษย์ไปหลายร้อยเท่า... แต่หากร่างนั้นสูญสลายไป แมกซ์เวลล์ซึ่งหมดที่สิงสู่ก็จะสลายตัวไปด้วย”

“...”

เด็กสาวพูดอะไรไม่ออกกับความรู้อันใหม่ที่ตนได้รับ ได้แต่มองหน้าผู้อธิบาย สลับกับซากของสิ่งที่ครั้งหนึ่งเคยเป็นแมกซ์เวลล์... ไม่มี ซากของมนุษย์ที่ถูกแมกซ์เวลล์สิงต่างหาก

“เอ๊ะ... ถ้าอย่างนั้น แมกซ์...เวลาที่ท่านสู้ด้วยตะกั่ว ก็เป็นคนนะสิ...”

“ไม่ใช่... เจ้าอย่าลืมนะ ในสภาพที่มันพบเราเมื่อครู่ คนคนนั้นตายไปเรียบร้อยแล้ว ที่ข้าสู้ด้วยคือแมกซ์เวลล์ต่างหาก...”

“...”

ลูน่ามีสีหน้าเศร้าสลดลง ด้วยความรู้สึกเสียใจต่อผู้เคราะห์ร้าย อย่างไรก็ตาม ชายหนุ่มขยับตัวคราหนึ่งแล้วตัดบทว่า

“เราไปกันเถิด บ้านเคอสอยู่เพียงเอื้อมนี้เอง...”

“อืม...”

ทั้งสองข้ามแผ่นดินกระดานที่พาดผ่านลำธารไป เดินพันแนวไม้ใหญ่ที่ขึ้นริมธาร ก็พบกับบ้านไม้หลังขนาดย่อมหลังหนึ่งตั้งอยู่

หากแต่สายตาของลูน่าที่กวาดตาดำรวจสภาพภายนอกของบ้านนั้น ต้องหยุดอยู่ที่กอไม้ที่ขึ้นข้างหน้าต่าง... เป้าหมายของการเดินทางครั้งนี้แน่นอน

“... นั่นไงต้นเมพิส เจ้าไปเก็บเมล็ดของมันเถิด ระหว่างนั้นข้าจะเข้าไปคุยกับเคอสสักหน่อย”

“ได้... เอ๊ะ ว่าแต่ ข้าเก็บไปโดยไม่บอกเจ้าของจะดีหรือ?”

“ข้าจะขอเคอสให้เอง เขาไม่หวงของแค่นี้หรอกเจ้าไม่ต้องกังวล ไปเถิด”

“...”

เด็กสาวค้อมศีรษะเป็นเชิงตอบรับและขอบคุณ จากนั้นเดินตรงไปยังกอไม้ดังกล่าว ขณะที่เรวิเอลเดินตรงไปเปิดประตูบ้าน แล้วพาตัวเองแทรกเข้าไปด้านใน... ไปสู่ที่พำนักของผู้มีนามว่า **เคอส (Chaos)**

...

“โอ ลมอะไรพัดเข้ามาถึงที่นี่ เรวิเอล... เพิ่งตื่นจากนิทราครั้งล่าสุดมาสิทำ”

ชายหนุ่มสวมแว่นตา ท่าทางคงแก่เรียน แต่งกายด้วยชุดคล้ายนักแสวงบุญ เอ่ยทักขึ้นด้วยน้ำเสียงกังวานทรงอำนาจ ไม่คิดกับพลังที่แฝงในน้ำเสียงเยือกเย็นของเรวิเอล

“เข้ามาทักเจ้าตามสัญญาเท่านั้น... เคอส”

“เจ้าเปลี่ยนไปมากนะ คราวนี้... นึกไม่ถึงเลยว่าเจ้าพา 'มนุษย์' มาด้วย... มนุษย์เลื่อนชั้นจาก 'ของเล่นใช้แล้วทิ้ง' ของเจ้าตั้งแต่เมื่อไร?”

“หึ... ข้ายังมองมนุษย์เหมือนเดิมแหละ เพียงแต่ตอนนี้ยังไม่มีอารมณ์จะ 'เล่น' เท่านั้น...”

“อะ ๆ แล้วเมื่อไร จะมีอารมณ์ที่จะเล่นล่ะ?”

“เมื่อไรก็เมื่อนั้น ว่าแต่...”

เขากวาดตามองไปรอบห้องที่เต็มไปด้วยชั้นของหนังสือ หนังสือ และหนังสือ

“เจ้าก็เหมือนเดิมสิทำ... ยังคันคว่ำวิชัยอยู่หรือ เรื่องนั้นนะ...”

“อะ ๆ ก็แคงงานอดิเรกฆ่าเวลาเท่านั้น เหมือนกับที่เจ้ากับนางทำอยู่”

“...นางหรือ... จริงสิ พูดถึงนางแล้วก็นึกขึ้นได้ ระหว่างทางมาพบเจ้า ข้าพบแมกซ์เวลล์ด้วย... นางอยู่ใกล้ ๆ นี้หรือ?”

สิ่งที่เขาไม่ต้องพูดเพราะอีกฝ่ายเข้าใจดีอยู่แล้วก็คือ... มีเพียงพวกเขาสามคนเท่านั้นที่สร้างแมกซ์เวลล์ได้ และระยะทางที่สามารถสื่อสารจิตกับแมกซ์เวลล์ได้มีขีดจำกัดอยู่ระดับหนึ่ง ซึ่งหมายความว่า เจ้าของแมกซ์เวลล์ย่อมอยู่ไม่ห่างไกลจากตัวแมกซ์เวลล์นั้นมากนัก

“นั่นไม่ใช่แมกซ์เวลล์ เป็นแค่แมกซ์เวลล์ทดลองที่ผิดพลาดเท่านั้น”

“ทดลอง...ผิดพลาด?”

“ใช่... เรวิเอล ข้าขอเตือนเจ้าในฐานะคนเป็นกลาง... คราวนี้นางเอาจริงและมุ่งมั่นกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา”

“...”

“นางมาหาข้าเมื่อไม่นานมานี้ และขอความรู้เกี่ยวกับสัตว์เสกและแมกซ์เวลล์รวมทั้งบริวารเวทจากข้าโดยละเอียด แมกซ์เวลล์ทดลองที่เจ้าพบมา คงเป็นผลการลองวิชาของนาง...และบังเอิญมันไปสิงนักผจญภัยโชคร้ายที่หลงเข้ามาแถวนี้”

“...”

ความหมายของเคออส คือ แมกซ์เวลล์ทดลองที่ผิดพลาด ย่อมไม่ใช่แมกซ์เวลล์ที่แท้จริงในแง่ที่มันอิสระจากผู้สร้างโดยสิ้นเชิง และไม่สามารถสื่อสารจิตกับเจ้าของหรือผู้สร้างมันขึ้นมาได้... นั่นหมายความว่า การต่อสู้ระหว่างเรวิเอลกับแมกซ์เวลล์ดังกล่าวไม่ได้ถูกถ่ายทอดไปยัง “นางผู้นั้น” และยอมแปลได้อีกว่า ในขณะที่นางผู้นั้นยังไม่รับรู้ถึงการตื่นนิทราอีกครั้งของเรวิเอลนั่นเอง

“ขอบใจที่เตือน... แต่สุดท้ายผลลัพธ์มันก็จะเหมือนทุกครั้งอยู่ดี”

เรวิเอลกล่าวขึ้นในที่สุด

“... ถ้าเจ้าฟันฟูลังทันนะ เรวิเอล”

เคออสท้วง แต่แล้วเขาก็ชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อ

“*ซิติ*ที่ลบออกข้าว่า มนุษย์ที่เจ้าพามาได้ของการเพียงพอแล้ว...”

“งั้นหรือ... หรือ? ซิติ...ฟิลด์?”

แขกผู้มาเยือนเล็กก็ถาม

“อ้อ สัตว์เสกของข้านะ...”

“... หึ เจ้าก็เปลี่ยนไปนี่...” หมายความว่าแฝงของคำพูดนี้คือ “ไม่ชอบอยู่แบบสันโดษเหมือนเดิมแล้วหรือ?”

“...”

“เอาละ ถ้าเช่นนั้นข้าขอตัวกลับก่อนก็แล้วกัน”

“ตามสบาย ข้าไม่ส่งนะ”

“พบกันคราวหน้า จะอีกกี่สิบหรือกี่ร้อยปีกันนะ...”

เรวีเอลทิ้งท้ายไว้เพียงนั้น โดยที่เจ้าของบ้านไม่ตอบ เพราะทราบดีว่าไม่จำเป็น

ที่ด้านนอก ชายหนุ่มชุดดำพบว่าเด็กสาวผมแดงที่ตนพามา กำลังสนทนาอย่างสนิทสนมอยู่กับหญิงสาวแสน โสกาในชุดเสื้อ กระโปรงฟูฟ่องสีขาว แต่เมื่อเขาสำรวจมิจิตเพ่งมอง ก็ทราบได้ทันทีว่า หญิงสาวผู้นี้คือ ซิลฟีลที่เจ้าของบ้านเอ่ยถึงนั่นเอง

“หิ เจ้าเองรีซิลฟีล... สมแล้วที่เป็นสัตว์เลี้ยงของเคออส สมบูรณ์แบบไร้ที่ติจริง ๆ”

“...”

สัตว์เลี้ยงในร่างมนุษย์สตรีไม่ตอบอะไร เรวีเอลเข้าใจเหตุผลนั้นดี จึงไม่ได้สนใจเธออีก หัน ไปกล่าวกับลูน่าว่า

“เรากลับกันเถิด แค่นี้ก็น่ากลัวจะไม่ทันก่อนพลบค่ำแล้ว...”

“ได้... ถ้าเช่นนั้น...”

เด็กสาวจากหมู่บ้านแอลกิสตอบรับทันที แล้วหันไปทางเพื่อนใหม่ของตน

“เอ่อ ท่านซิลฟีล ฝากขอบคุณท่านเคออสด้วยนะ ที่ให้ข้าเก็บเมล็ดเมพิสไปได้...”

“นายของข้าทราบแล้ว นายของข้าได้ยินและเห็นสิ่งเดียวกับที่ข้ารับรู้ ท่านลูน่า”

...

เมื่อเดินข้ามลำธาร ถึงสมรภูมิที่เรวีเอลปะทะกับแมกซ์เวลด์ตลอด เขาสังเกตหลุมฝังศพหลุมหนึ่งที่เพิ่งเกิดใหม่... คงเป็นที่ฝังศพชายนักผจญภัยผู้เคราะห์ร้ายนั่นเอง ส่วนผู้ที่ทำหลุมศพคงไม่พ้น...

--หลุมฝังศพหรือ... พวกมนุษย์นี่เรื่องมากไม่เข้าเรื่อง--

แต่ก็ทำให้เขาได้คำตอบของข้อสงสัยที่ว่า เหตุใดเธอผู้นั้นจึงใช้เวลาเก็บเมล็ดเมพิสนานนัก ระหว่างที่ตนสนทนาอยู่กับเคออส

เขาก็กลับ ใช้เวลาเร็วกว่าขามา เพราะเรวีเอลใช้เวลาสั้นลงในการขับไล่รวมทั้งสังหารสัตว์อสูรที่บังอาจเข้ามาข้องแวะกับพวกเขา

ก่อนตะวันตกดินเพียงไม่กี่อึดใจ ทั้งสองคนก็เข้าเขตหมู่บ้าน ลูน่าขอแยกทางนำสมุนไพร ไปใช้กับผู้ป่วย ณ ห้องพยาบาลชั่วคราวซึ่งคือบ้านของหัวหน้าหมู่บ้าน ส่วนอาคันตุกะหนุ่มตรงกลับ ไปยังบ้านก่อน

--”... เรวีเอล ข้าขอเตือนเจ้าในฐานะคนเป็นกลาง... คราวนี้นางเอาจริงและมุ่งมั่นกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา”--

--นี่ก็ไม่ถึงเลย ครั้งนี้จะไคร่ร่องรอยของนางเร็วเพียงนี้...--

เขาแค้นขมเคียดในใจ

--หากเป็นการณ์กลับกัน นางได้บะแสบ้าในตอนนี้และชิงลงมือแล้วไซร้... ข้าคงพ่ายในพริบตาเดียวแน่--

--เห็นที่ต้องรีบฟื้นฟูพลังอย่างรวดเร็วที่สุดเสียแล้ว...--



บทที่สี่ ภัยที่ลึบคลาน

สถานที่นั้น...

เมืองร้าง...

เมืองที่แต่เดิมคงเต็มไปด้วยสีสันและชีวิตชีวา มีสิ่งปลูกสร้าง ที่พักอาศัย ตลาด เทวสถาน สวนสาธารณะกลางเมือง ที่ทำการ  
เจ้าเมือง ค่ายทหาร ฯลฯ

และที่สำคัญมีผู้คนหลายหลากที่ดำเนินกิจกรรมต่าง ๆ ในเมืองนี้

หากแต่บัดนี้ ยามเมื่อเขา- ชายในชุดดำ- ย่างเท้าเข้าไปจนถึงบริเวณที่เดิมเป็นเทวสถานของเมือง ทุกสิ่งล้วนรกร้างว่างเปล่า  
เหลือเพียงซากปรักหักพังเท่านั้น ยามที่ลมพัดมาคราหนึ่ง ก็บังเกิดฝุ่นปลิวคลุ้งกระจาย ไร้ซึ่งวิเวกของสิ่งมีชีวิตแม้แต่สิ่ง  
เดียว

“เจ้าเล่นสนุกอีกแล้วสิ เรวีเอล”

เสียงหนึ่งทักขึ้นจากด้านหลัง ชายในชุดดำ-เรวีเอล- ตอบโดยไม่หันไปมอง

“... สามปีก่อนข้าลองปล่อยสัตว์เสกไว้ที่นี้ตัวหนึ่งเล่น ๆ เท่านั้นเอง แล้วเจ้าดูเกิดเคออส เพียงสามปีเท่านั้นก็...”

“...”

“บอบบางเกินไป...มนุษย์นะ บอบบางและอ่อนแอเกินแม้แต่จะเป็นของเล่นใช้แล้วทิ้งของข้าเสียด้วยซ้ำ ช่างน่าเบื่อจริง ๆ”

เขาหันหลังแล้วเดินสวนด้านข้างของผู้ร่วมชะตากรรมของเขา ทำท่าจะเดินจากไปจากเมืองร้างนั้น

“จะไปไหนหรือ?”

“... ไม่รู้เหมือนกัน อาจจะไปหาของเล่นใหม่ หรือถ้าเบื่อนัก อาจจะเข้าสู่ันทราก็ได้”

“...”

“เวลาของพวกเรา มีอยู่ชั่ววินาทีนี่นะ คนที่จะหยุดเวลาของพวกเราได้ ก็มีแต่พวกเราด้วยกันเท่านั้น”

...

เรวีเอลลืมหันขึ้น แสงอาทิตย์สาดส่องผ่านผ้าม่านหน้าต่างเข้ามาในห้อง

เขานิ่งคิดชั่วอึดใจก่อนจะนึกออกว่า ที่นี่คือ บ้านวินสตัน แห่งหมู่บ้านแอลกิส เขาพักที่นี่เป็นคืนที่สองแล้ว

--ฝัน... หรือ?--

อยู่ ๆ เขาก็ฝันไป ฝันถึงอดีตอันแสนไกลที่เขาแทบจะลืมไปแล้ว

อดีต... ความทรงจำที่ผ่านมามากมายพันหลายหมื่นปีของเขาช่างเลื่อนรางเหลือเกิน

จำได้แต่เพียงว่า ความทรงจำที่เก่าที่สุดคือ ภาพของตนเองเดินอยู่ในทะเลทรายเว้งร้างว่างเปล่าสุดลูกหูลูกตา

ความจำที่เก่ากว่านั้น... ไม่มี

“หิ”

เขาแค่นเสียงออกจากลำคอ แล้วก็ลุกขึ้นจากที่นอน

ออกจากห้อง มารดาของลูน่ากำลังทำงานบ้านอยู่ เมื่อเห็นเขาก็ทักขึ้นว่า วันนี้ตื่นเร็วกว่าเมื่อวาน แต่ก็ยังสายอยู่ดี พร้อมเชื้อเชิญให้เขารับประทานอาหารเช้าที่นางกำลังลั่งเลอยู่พอดีว่าจะยกเก็บก่อนดี หรือตั้งไว้ต่อไปดี

นอกบ้าน ลูน่าที่กำลังซักเสื้อผ้าอยู่ บอกเขาว่า

“ท่านเรวีเอล หากไม่รบกวน เชิญท่านไปที่บ้านหัวหน้าหมู่บ้านอีกครั้งได้ไหม? ท่านหัวหน้าหมู่บ้านมีเรื่องอยากคุยกับท่าน?”

“...เช่นนั้นหรือ? ได้ ข้าจะไปเดี๋ยวนี้”

-- ไหน ๆ ข้าก็ว่าง มีเวลานับเป็นนิจครู่อยู่แล้วนี่นะ...--

และอีกอย่างหนึ่ง เขามีเรื่องที่ยากถามหัวหน้าหมู่บ้านอยู่ด้วยเช่นกัน

...

“โอ้ มาแล้วรี ท่านเรวีเอล เชิญนั่งก่อน”

อาคันตุกะของหมู่บ้านทรุดกายลงนั่งบนเก้าอี้ที่จัดไว้แต่โดยดี เบื้องหน้าของเขาคือ ชายวัยกลางคนที่ป็นหัวหน้าหมู่บ้านซึ่งเขาเคยพบหน้าแล้วครั้งหนึ่งเมื่อวานนี้นั่นเอง

“อ้อ... ที่ข้าเชิญท่านมาก็ไม่มีอะไรมากหรอก เพียงแต่อยากจะขอบคุณท่านที่ช่วยนำยาแก้พิษมารักษาลูกบ้านของข้า ทุกคนปลอดภัยดีแล้วในตอนนี่”

นั่นเป็นสิ่งที่ไม่ต้องบอกก็คาดเดาได้ ระหว่างทางเดินมาสู่ห้องทำงานของอีกฝ่าย เรวีเอลสังเกตได้ไม่ยากว่า บรรดาผู้ป่วยซึ่งเดิมนอนเรียงรายกันเต็มห้องพยาบาลในบ้านหลังนี้ ได้หายไ้หมดแล้ว

“ต้นเหตุของพิษพรอย เราก็ได้ค้นพบแล้วเช่นกันว่า มีต้นพรอยขึ้นอยู่บริเวณหลังหมู่บ้าน ข้าจึงได้สั่งทำลายต้นพวกนั้นทิ้งแล้ว”

“...”

“อย่างไรก็ตาม ข้าในฐานะตัวแทนของชาวหมู่บ้านทุกคน ต้องขอบคุณท่านด้วย และนี่... เป็นของตอบแทนเล็ก ๆ น้อย ๆ เท่าที่เราจะให้ท่านได้ หวังว่าท่านจะไม่รังเกียจที่จะรับมันไว้”

“...”

ของตอบแทนนั้น คือ เจริญเงินซึ่งเป็นเงินตราของโลกนี้ เรวีเอลรับทราบได้เองว่า เป็นจำนวนที่มากโขทีเดียวสำหรับหมู่บ้านเล็ก ๆ แห่งนี้

“ท่านไม่ต้องเกรงใจ โปรดรีบไปเถิด หมู่บ้านเรามีรายได้หลักจากนักท่องเที่ยว หากข่าวแพร่ออกไปว่ามีคนพรอชิงให้กำเนิดละอองพิษอยู่ พวกเราจะลำบาก ดังนั้นสิ่งที่ท่านช่วยเรามีค่ามากมายนัก...อย่าว่าแต่...ท่านได้ช่วยชีวิตคนของเราไว้ถึงหกชีวิตด้วย”

“เข้าใจแล้ว ถ้าเช่นนั้นข้าก็ไม่เกรงใจละ”

อาคันตุกะเอื้อมมือไปปรับเงินเหล่านั้นไว้ นึกในใจว่าดีเหมือนกันจะได้นำไปซื้อดาบที่ทนทานขึ้น เพราะเท่าที่ห้าห้ากับแมกซ์เวลล์ทดลองเมื่อวานนี้ ทำให้ดาบของเขาที่รับมาจากช่างตีดาบที่ซ้อรอสซันนั้นบิ่นไปมากโขอยู่

“ไม่ทราบว่าคุณจะพักอยู่ที่นี้นานเท่าไรหรือ?”

“... ข้าเองก็ยังไม่รู้”

“ได้ยินว่า ทางบ้านวินสตันยินดีต้อนรับท่าน ดังนั้นข้าเองก็ไม่มีอะไรขัดข้องในการที่ท่านจะอยู่ที่นี้ต่อไป เพียงแต่...”

“?”

“สองคืนมานี้ เรามีคนหายไปที่คนละคน... นี่เป็นคดีประหลาดที่ข้ากำลังสืบอยู่ บางทีอาจจะต้องมีมาตรการอะไรบางอย่างก็ได้ อย่างไรก็ตาม หากท่านยังพำนักอยู่ที่นี้ ข้าก็อยากจะขอให้ท่านช่วยระวังด้วย และพบท่านพบเห็นเบาะแสใด โปรดแจ้งให้ข้าทราบทันทีด้วย”

--คนหายสองคน?!!! ไม่ใช่คนเดียวหรือ?--

เรวีเอลแอบคิดสับสนในใจ ในระหว่างนั้น ชายหัวหน้าหมู่บ้านก็ให้ข้อมูลเกี่ยวกับคดีดังกล่าว คนแรกที่หายไปเมื่อสองคืนก่อน เป็นเด็กสาวชื่อแอนนา พักอยู่บ้านชายป่า ส่วนอีกคนซึ่งหายไปเมื่อคืนนี้เอง ชื่อ เกรย์ เป็นนายพราน ซึ่งอาศัยอยู่ในกระท่อมริมหมู่บ้าน แต่เป็นคนละฟากกับคนหายคนแรก

“หากท่านไม่ได้ช่วยดูน่าไว้ในสองคืนก่อน... คนหายอาจจะเพิ่มเป็นสามคนก็ได้ เพียงแต่ในกรณีดูน่า เรากงได้รับการติดต่อจากโจรอยู่ดูน่าให้ไปไล่ตัวนางมา...”

“...”

ทั้งสองนั่งเงียบกันไปชั่วอึดใจ ก่อนที่เจ้าของสถานที่จะกล่าวขึ้นว่า

“เรื่องที่ข้าเชิญท่านมาก็มีเพียงเท่านี้ ขอให้ท่านมีความสุขกับการพำนักที่นี่ หากมีอะไรขาดเหลือก็บอกข้าได้ ไม่ต้องเกรงใจ”

“อืม ถ้าเช่นนั้น ข้ามีเรื่องจะถามเจ้าเช่นกัน”

สรรพนามที่เรวีเอลอีกเรียกฝ่ายอย่างคนเสมอกันกลมกลืนกับน้ำเสียงทรงอำนาจของเขา จึงทำให้อีกฝ่ายไม่รู้สึกรังเกียจแต่



อย่างไร

“โปรดเข้ามา”

“รอบหมู่บ้านนี้ มีที่ใดที่มีสัตว์สูรอยู่ชุกชุมบ้างหรือไม่?”

“สัตว์สูรหรือ?... ท่านคงเป็นนักผจญภัยที่ต้องการลับฝ่ามือของตนสินะ...อืม”

คำคาดเดาของอีกฝ่ายใกล้เคียงความจริงทีเดียว การได้ต่อสู้กับสัตว์สูรที่มีพลังกล้าแข็ง เป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะดึงสัญชาตญาณ และพลังในการต่อสู้ของเรวิเอลกลับคืนมาโดยเร็ว

“ที่ที่ใกล้หมู่บ้าน และมีสัตว์สูรชุกชุม ก็คงมีป่าใหญ่ที่เราเรียกว่าป่าเฟโอ...”

“ป่าเฟโอหรือ?”

“อยู่ห่างไปทางตะวันตกของหมู่บ้านเราใช้เวลาเดินสองชั่วโมง อ้อ อีกแห่งหนึ่ง ใกล้ ๆ นี้เอง คือที่ทะเลสาบอิซซา อยู่ทางใต้ ไม่ไกลจากหมู่บ้านเรานัก”

ข้อมูลเพิ่มเติมคือ ทะเลสาบอิซซาเดิมเป็นแหล่งตกปลาของนักท่องเที่ยงและของชาวหมู่บ้านด้วย แต่เมื่อไม่นานมานี้ เริ่มมีสัตว์สูรออกอาละวาดมากขึ้นทุกที จนทำให้ต้องประกาศห้ามไปตกปลาแถวนั้น

“... ใกล้ ๆ ทะเลสาบมีถ้ำหินงอกหินย้อยอยู่ พวกเราคาดว่าสัตว์สูรมาจากในถ้ำนั้น”

...

แยกจากหัวหน้าหมู่บ้าน อาคันตุกะชุดดำเดินตรงไปที่ปากทางเข้าหมู่บ้าน

--จะไปที่ไหนก่อนดี ทะเลสาบ หรือ ป่าใหญ่?--

แต่ปรากฏว่ามีเหตุการณ์ที่ตัดสินใจแทนเขาเสียแล้ว

“แง ๆ ๆ ๆ”

“?”

เสียงร้องไห้ของเด็กผู้ชายดังแว่วมา เมื่อเขาหัน ไปมอง ก็พบร่างของคนที่เขาคุ้นเคยกำลังถูกเข้าอุยกับเด็กชายตัวเล็ก ๆ ที่กำลังร้องไห้จ้าอยู่

“... โอ้ ๆ อย่าร้องไห้ซะ พี่เข้าใจแล้ว เดียวพี่ไปตามน้องของเจ้ากลับมาให้เอง...”

“มีอะไรหรือ? ลูน่า”

“เฮ้?...”

เด็กสาวผมแดงที่กำลังปลอบเด็กที่กำลังร้องไห้หันขวับกลับมา เธอคือ ลูน่านั่นเอง

“ท่านเรวิเอล... คือ... เด็กคนนี้นะสิ พาน้องสาวแอบไปตกปลาที่ทะเลสาบ แล้วเจอสัตว์สูรที่เป็นสิ่งเข้า เลยวิ่งหนีกันคนละทาง พลัดหลงกันนะ”

“ทะเลสาบ... เจ้าอย่าบอกนะว่าทะเลสาบอิซซาที่ว่ามีสัตว์อสูรซุกซุ่มนะ”

“ใช่แล้ว... ท่านทราบได้อย่างไร?”

“ข้ากำลังคิดจะไปที่นั่นพอดี... เจ้าก็กำลังจะไปตามเด็กที่ว่าสินะ”

“ใช่... ถ้าเช่นนั้น ข้าไปกับท่านนะท่านเรวิเอล”

“ตามใจ”

ลูน่าหันไปกำชับเด็กตัวน้อยไม่ให้ชนอีก และให้รอที่หมู่บ้าน จากนั้นทั้งสองก็ออกเดินทางไปด้วยกัน

...

ทันทีที่เข้าเขตทะเลสาบ เรวิเอลก็เรียกสัตว์เสกตนเดิมออกมาอีกครั้ง เขามองลูน่าที่ก้มตัวลงดูศีรษะเจ้าสุนัขเสกอย่างเอ็นดู ด้วยสีหน้าเรียบเฉย

--รู้สึกได้ ถึงพลังเวทที่กล้าแข็ง... ในถ้ำนั้นต้องมีอะไรสักอย่างแน่--

สายตาของเขาทอดมองเข้าไปในความมืดสลัวของถ้ำหินงอกหินย้อยที่อยู่ข้างทะเลสาบ

หลังจากเดินทางที่ริมทะเลสาบเล็ก ๆ นั้นจนแน่ใจว่าไม่มีวิ้วเววของเด็กผู้หญิงที่กำลังตามหา ทั้งสองคนจึงชวนกันเข้าไปในถ้ำดังกล่าว

ลูน่าเป็นคนถือคบเพลิง ซึ่งให้ความสว่างพอควร เมื่อประกอบกับแสงสลัวที่ลอดผ่าน โพรงที่เพดาน และผนังถ้ำเป็นระยะ ๆ

สัตว์อสูรที่ซุกซุ่มอยู่ในถ้ำกรูกันเข้ามาหาทั้งสองคนทันที แต่ก็ล้วนต้องจบชีวิตลงด้วยดาบและเวทดำของเรวิเอล ส่วนที่โชคดีคือ พวกที่มีตะบะอ่อนกว่าสุนัขเสกจึงพากันหนีไปตั้งแต่ตอนที่สุนัขเสกของเรวิเอลคำรามแล้ว

แม้แต่ลูน่าก็มองออกว่า การเคลื่อนไหวของเรวิเอล ว่องไวกว่าที่เห็นเมื่อวานมาก และสัตว์อสูรในวันนี้ก็ดูร้ายวกว่ากันมากด้วย

“ฮือ ๆ .....”

เสียงร้องไห้ของเด็กผู้หญิงดังแว่วมา เมื่อวิ่งไปที่ต้นเสียง ก็พบเด็กผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ยืนอยู่ เป็นบุคคลที่กำลังตามหาตนเอง ลูน่าตรงเข้าไปปลอบขวัญทันที พลังนึกในใจว่า เด็กคนนี้อาจหนีรอดจากปากเหยี่ยวปากกาของพวกสัตว์อสูรได้อย่างปาฏิหาริย์ทีเดียว

“เรากลับกันเถอะ หาเจอแล้วนี่”

ชายชุดดำชวน

--คาบนี้บั่นมากแล้ว... ดีที่เมื่อครู่เพิ่งได้เงินมา ไปซื้อดาบใหม่แล้วค่อยมาตีกว่า... ด้านในของถ้ำมีสิ่งที่มีพลังเวทสูงอยู่ไม่ผิดแน่--

...

ก่อนพลบค่ำวันนั้น เรวีเอลก็บุกฝ่าฝูงสัตว์อสูร ไปถึงคูหาลึกสุดในถ้ำ

และที่นั่นเองเขาต้องพบกับ

--สัตว์อสูรธรรมดาหรือกรีนี่?...แต่--

สัตว์อสูรที่มีพลังกล้าแข็งที่สุดเท่าที่พบมาในถ้ำนี้รอเขาอยู่แล้วในคูหาที่นั่น มันเป็นพวกปีศาจหินที่มีอายุช้านานสะสมพลัง  
ตะขงกล้าแกร่งจนระดับกับสัตว์อสูรตนอื่น ๆ แต่...มันก็ไม่ใช่เจ้าของพลังเวทที่เรวีเอลรู้สึกได้ตั้งแต่ตื่นอยู่ดี อย่งไรก็  
ตาม เขาระชับดาบเล่มใหม่ในมือมัน ถ่ายทอดพลังเวทของตนเข้าไปในดาบ ด้วยตระหนักว่าหากเป็นดาบธรรมดาไม่มีทาง  
ระคายผิวเจ้าปีศาจหินนี้แน่

“ไอ้กกกกก”

สัตว์เสกของเขาคำรามขึ้น คราวนี้ มันพ่นไฟใส่ร่างปีศาจหินด้วย เรวีเอล โผนเข้าฟันดาบตามหลังเปลวเพลิงนั้น

เคร็ง!

เสียงดาบกระทบเนื้อหินดังลั่น แต่นั่นเพียงทำให้เกิดรอยถากบนร่างปีศาจหินเท่านั้นเอง

โครม โครม

หมัดของปีศาจหินพุ่งเข้าหาเหยื่อทั้งสองอย่างมาดร้าย หากแต่ด้วยความไวที่สูงกว่า เรวีเอลและสุนัขเสกถลันร่างหลบได้ทัน  
ท่วงที หมัดที่พลาดเป้าพุ่งเข้ากระทบเสาหินใหญ่ในห้องอย่างจัง ทิ้งไว้ซึ่งรอยแตกร้าวรอยใหญ่

การห้าหน้าที่เดิมพันด้วยชีวิตดำเนินไปราวครึ่งชั่วโมง ดาบแฝงพลังเวทและเวทคำของเรวีเอล เปลวเพลิงของสุนัขเสก หมัด  
หินและเวทสะกดหินของปีศาจเจ้าของสถานที่ถูกสาปประเคนเข้าหากันอย่างดุเดือด ทั้งความบอบซ้ำให้แก่สมรรถภูมิมากขึ้น  
ทุกขณะ

สุดท้าย ดาบเสริมพลังเวทที่ฟาดฟันเข้าเต็มแรงที่ก้านคอของปีศาจหิน ก็ส่งผลให้ศีรษะของมันขาดกระเด็นไปไกล

--ที่พวกมนุษย์กล่าวว่า น้ำหยดลงหินทุกวันหินยังกร่อน คือแบบนี้เองสินะ... โคนหลาย ๆ ครั้งเข้าก็แตกหักจนได้--

สุนัขเสกพ่นไฟอีกครั้ง คราวนี้ ไฟลุกลามร่างของปีศาจหินเป็นเวลานานทีเดียว และเมื่อไฟมอดลง ร่างนั้นก็สลายเป็นฝุ่น  
หิน ร่วงลงสู่พื้น

--... พลังเวทนั้นยังคงอยู่ดังที่คิดไว้เลย... หืม?--

สายตาของเรวีเอลไปหยุดที่มุมหนึ่งของห้อง

ณ ที่นั่น ผลึกแก้วใสสีดำ วางอยู่อย่างสงบสงัด แต่ในสายตาของชายหนุ่มผู้มาด้วยความมืด เขารู้ได้ทันทีว่า ผลึกแก้วนี้เอง  
คือที่มาของพลังเวท

ที่มาของแรงดึงดูดที่ทำให้สัตว์อสูรมารวมตัวกันชุกชุม ณ สถานที่แห่งนี้

ผลึกแก้วพลังเวทที่ปกติไม่ได้เกิด โดยธรรมชาติ หากแต่มีคนสร้างขึ้น และคนผู้นั้นต้องมีพลังเวทสูงมากเสียด้วย

เท่าที่เขารู้จักมีเพียงคนเดียวคือ.... เคออส

## บทที่ห้า ปีศาจ

คำวันนั้น เรวีเอลเดินเข้าบ้านด้วยสีหน้าครุ่นคิด

ครอบครัววินสตันพร้อมหน้ากันที่โต๊ะอาหารแล้ว เมื่ออาคันตุกะของบ้านมาจึงลงมือรับประทานอาหารค่ำ พร้อมกัน

หลังจากนั้น เรวีเอลมีโอกาสนคุยกับบุตรของบ้านนั้นสองต่อสอง

“เจ้าเคยเห็นนี่ไหม?”

แก้วผลึกสีดำถูกยื่นให้เด็กสาวดู

“อะไรหรือท่านเรวีเอล ข้าไม่เคยเห็น”

“นี่แหละ คือต้นเหตุที่แท้จริง ของการที่มีสัตว์อสูรออกอาละวาดแถบทะเลสาบอีซซา”

“?”

“พลังเวทที่อยู่ในแก้วผลึกนี้ คือคูบรราศาสตร์อสูรให้มารวมตัวกัน... แสดงว่าต้องมีใครบางคนนำแก้วผลึกนี้ไปวางไว้ในถ้ำนั้น เพื่อจุดประสงค์บางอย่าง ปัญหาคือ เจ้าคนนั้นคือใคร?”

“ไม่ใช่พวกข้าอย่างเด็ดขาด ท่านนี่คือ ชาวบ้านอย่างพวกข้าไม่มีใครรู้จักเวทมนต์สักคน ข้าเองก็เพิ่งเคยรู้จักผู้ใช้เวทก็คือท่านนี่แหละ”

“นั่นสินะ...”

“เอ แต่ตอนนี้แก้วผลึกนี้อยู่ที่นี่ หมายความว่า...”

“ห้ เจ้าไม่ต้องตระหนกไป ข้าปิดผนึกพลังเวทของแก้วผลึกนี้แล้ว มัน ไม่มีฤทธิ์อันใดอีก”

“เข้าใจแล้ว... ถ้าเช่นนั้น หมายความว่าที่ทะเลสาบก็...”

“ไม่มีสัตว์อสูรอีกต่อไป”

“โอ... ขอบคุณท่านมาก ท่านเรวีเอลช่วยพวกข้าไว้แล้ว”

“...”

--ช่วยหรือ? ข้านี้ละ--

...

กลางดึกคืนนั้น ชายหนุ่มลึกลับขึ้นอย่างกระชั้นหัน

--!!!--

พลังเวทดำแบบเดียวกับที่เขามี... ขุมพลังอันกล้าแข็งขุมหนึ่งกำลัง “เดิน” ผ่านพ่านอยู่ในหมู่บ้าน ไม่ไกลจากบ้านที่เขาพำนักอยู่ี่เอง

--ใครกัน? พวกแวมไพร์? บังอาจมาหาเหยื่อในถิ่นซ้ำ ต้องสั่งสอนให้รู้สำนึกเสียบ้างแล้ว!--

ประกายตาของเขาลุกวาวในที่มืด ด้วยแววอันโหดเหี้ยมอำมหิต เขาลุกขึ้นอย่างหุนหัน แล้วก้าวพรวด ๆ จ้าอ้าวออกไปจากบ้านทันที

ดาบไม่จำเป็นสำหรับเขา ในยามรัตติกาลเช่นนี้ เขามีพลังเหลือเฟือทั้งพลังเวท พลังกายและพลังชีวิต

แต่อย่างไรก็ตาม เขาไม่ทันสังเกตว่า ประตูห้องนอนข้าง ๆ เปิดออก และผู้ที่ก้าวออกจากห้องนั้นทันเห็นชายของเสื้อคลุมสีดำกำลังลี้ภัยไปจากมุมทางเดินในบ้าน

'ท่านเรวีเอล?... จะไปไหนกัน'

ลูน่านั่นเอง เธอรีบสาวเท้ายาว ๆ ตรงไปยังห้องรับแขก แต่ก็ไม่พบวิ๊วของชายหนุ่ม เด็กสาวตรงไปที่ประตูบ้านทันที และพบว่ามันมีร่องรอยการถอดสลักออก

'ออกไปข้างนอกหรือ?..'

ยามค่ำคืนเป็นเวลาอันตราย อีกทั้งคำเตือนเรื่องคนหายที่หัวหน้าหมู่บ้านสั่งให้ประกาศทราบทั่วกันยังคงก้องอยู่ในสมอง เด็กสาวซึ่งใจเป็นครู ก่อนจะตัดสินใจเปิดประตูออกไป

นางสังหรณ์บางอย่างทำให้เธอเดินไปทางหนึ่ง เพียงไม่กี่กลจากบ้าน เพื่อที่จะพบว่า...

ภายใต้แสงจันทร์สลัวของพระจันทร์ที่พ้นช่วงเต็มดวงมาแล้ว เกร่างสองร่างกำลังยืนประจันหน้ากันอยู่

“...ท่าน เรวีเอล?”

--ลูน่า?... ทำไมมาอยู่ที่นี้?--

ชายหนุ่มในชุดดำคิด ในพริบตาที่นั้นเหมือนกับอีกฝ่ายหนึ่งที่ยืนประจันหน้ากันอยู่จะทราบว่าเขาเสียสมาธิ เขาผู้นั้นพุ่งตรงเข้ามาอย่างดุร้ายทันที พร้อมมีคานาพรานที่แทงตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว

เห็นแน่ชัดว่าเรวีเอลจะต้องคมอาวูชนั้นแน่ แต่ก่อนที่ปลายมีดจะได้สัมผัสสร้าง การเคลื่อนไหวของผู้ประทุษร้ายก็หยุดชะงัก เหมือนปะทะเข้ากับกำแพงที่มองไม่เห็น... และกระเด็นกระดอนกลับออกไปเสียเอง

ชายหนุ่มชุดดำยื่นมือออกไปข้างหน้า ด้วยท่วงท่าที่ลูน่าจำได้ว่า เป็นการโจมตีด้วยพลังเวทดำ

“เวทแห่งสนธยา!”

คราวนี้แสงสีดำพุ่งจากฝ่ามือ ไปยังร่างของผู้ถือมีดทันที แม้ลูน่ามิใช่ผู้ใช้เวท เธอก็สัมผัสได้ถึงความรุนแรงของพลังเวทนั้นที่สูงกว่าตอนกลางวันหลายเท่าตัว

ผู้ถูกแสงเวทสะตุงที่สุดตัว แล้วทรุดฮวบลงหงายหลังไปนอนหมดฤทธิ์กับพื้น

คุณามองไปทางเรวิเอลและทันเห็นอะไรบางอย่าง แต่แล้วเมื่อเธอเหลือบมองไปยังใบหน้าที่ต้องแสงจันทร์อย่างชัดเจนของผู้ที่ล้มลง เธอก็ใจหายวาบ เปล่งเสียงออกมาอย่างขากเข็นว่า

“... ท... ท่านเครย์นี่นา...”

เครย์ นายพรานมือฉมังประจำหมู่บ้านซึ่งหายตัวไปอย่างลึกลับเมื่อคืนก่อนนั่นเอง ทำไมเขากลับมาอยู่ที่นี้และต่อสู้เอาชีวิตกับเรวิเอล?

“เครย์?... คนที่พวกเจ้าว่าหายตัวไปตั้งแต่เมื่อคืนนะหรือ?”

“ใช่แล้ว... ท่าน... หม่าเขาหรือ?”

พลังเวทของเรวิเอล แม้แต่สัตว์อสูรยังไม่เหลือซาก แต่...

“หึ เจ้าคิดแล้ว... ถึงข้าไม่ฆ่าเขา ชายผู้นี้ก็ตายไปตั้งแต่แรกแล้ว... เขากลายเป็นบริวารเวทไปแล้ว ก่อนที่มาพบกับข้า”

“บริวารเวท?”

“... หากสัตว์เสกคือการที่วัตถุกลายเป็นสิ่งมีชีวิต... บริวารเวทก็คือ การที่สิ่งมีชีวิตจะกลายเป็นหุ่นเชิดที่อยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าของเวท... ผู้ที่ทำเช่นนี้ได้มีแต่พวกที่เรียกว่า แวมไพร์เท่านั้น เรื่องเช่นนี้ถึงแม้จะอยู่ในหมู่บ้านเล็ก ๆ แบบนี้ เจ้าก็คงเคยได้ยินมาบ้างกระมัง?”

“แวมไพร์... ศีรษะเลือดที่มีอยู่แต่ในตำนานนะหรือ?”

“ใช่.. แต่แวมไพร์มีอยู่จริง... เจ้าก็เห็นซากบริวารเวทที่อยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ? หากเป็นคนธรรมดา ถูกเวททำลายของข้า ไหนเลยจะเหลือซากเช่นนี้ได้เล่า?”

“... ”

“นี่แสดงว่าชายผู้นี้ถูกแวมไพร์ดูดเลือดไปเมื่อคืน... การดูดเลือดของแวมไพร์ ทำให้น้ำลายของแวมไพร์เข้าไปผสมกับเลือดที่เหลือในร่างเหยื่อ และในบางโอกาส จะทำให้เหยื่อซึ่งตายไปแล้วนั้นกลับคืนชีพขึ้นมาได้อีก ในฐานะบริวารเวทของแวมไพร์ผู้นั้น... แต่รู้สึกว้า... เจ้าแวมไพร์นี่มัน...”

“เอ๊ะ? แวมไพร์... อยู่แถวนี้หรือท่าน?”

“... ”

เรวิเอลพยักหน้ารับด้วยสีหน้าเคร่งเครียด เขากำลังสำรวจสมาธิเพื่อจับการคงอยู่ของอะไรบางอย่างนั่นเอง ในที่สุดเมื่อแน่ใจแล้ว เขาจึงบอกว่า

“มันอยู่นอกหมู่บ้าน... ใกล้ ๆ นี้เอง... เจ้าจะตามไปดูไหม?”

เอ่ยปากไปแล้ว เรวิเอลก็ให้ส่งสัสตัวเองอยู่ครามครัน

--นี่เราจะชวนนางไปด้วยทำไมกัน?--

“ไปสิ”

และคำตอบก็เป็นไปดังคาด

...

ร่างของชายหนึ่งหญิงหนึ่งวิ่งเหยาะ ๆ ไปตามทางเดินในป่านอกหมู่บ้าน ได้แสงจันทร์สลัว

ฉับพลัน ชายที่วิ่งด้านหน้าก็หยุดชะงักลง พร้อมยื่นมือไปด้านข้างเป็นเชิงปรามให้เด็กสาวหยุดวิ่งและหลบอยู่หลังคนด้วย

“... ออกมาได้แล้ว... เจ้านึกว่าซ่อนตัวได้แบบเนียนักหรือ?”

ชายหนุ่มเจ้าของนามเรวิเอลเอ่ยเสียงเย็นยะเยือก พร้อมส่งสายตาที่เย็นพอกับน้ำเสียงไปยังเบื้องหน้า

อีกอึดใจถัดมา ร่าง ๆ หนึ่งก็ปรากฏขึ้น... เป็นการปรากฏขึ้นเหมือนจู่ ๆ ก็ผุดขึ้นจากความมืดกระนั้น... ร่างของแวมไพร์ผู้หนึ่ง

“หือ ๆ ๆ ไม่เลวนี่ มนุษย์ธรรมดา ๆ แท้ ๆ กลับเห็นข้าได้”

“ฮิ มนุษย์ธรรมดาหรือ? เจ้านี่ตาต่ำเสียจริง... ต่ำพอ ๆ กับพลังเวทของเจ้าเลย แวมไพร์ชั้นต่ำเอ๋ย”

“!!! เจ้า...บังอาจนัก”

“หรือไม่จริง แวมไพร์ชั้นต่ำที่แม้แต่จะควบคุมบริวารเวทของตนก็ทำไม่ได้ ปล่อยให้บริวารเวทไปเฟ้นฟ่านอยู่ได้นะ”

“เจ้า...ปากดีนักนะ ถูกพลังเวทของแวมไพร์เช่นข้ามากไปแล้ว มนุษย์อย่างเจ้าจะมีดีอะไร ก็แค่มนุษย์ธรรมดา แต่ข้าสิ ฟันจิดจำกัดของมนุษย์ไปแล้วด้วยพลังแห่งแวมไพร์นี้... โอ๊ะ โอ มีเด็กสาวมาด้วยรี... เด็กสาวพรหมจารีย์เสียด้วย... ดี ข้าจะฆ่าเจ้าก่อนแล้วดูเลือดเด็กสาวนี่ คงเพิ่มพลังเวทให้ข้าได้ไม่น้อยทีเดียว...”

แวมไพร์พูดยาวเหยียดพลางส่งสายตาเหยียดพลาญไปที่เรวิเอลในตอนแรก แต่เปลี่ยนเป็นสายตาแสดงความกระหายจัดไปยังผู้นำในตอนหลัง สุดท้าย มันก็จมวดคิ้วอย่างไม่สบอารมณ์ เมื่อเห็นว่ามนุษย์ผู้ชายตรงหน้าไม่ได้ใส่ใจกับคำพูดหรือท่าทางของมันเลย หากแต่มองเล็กลักไปทางนั้นที่ทางนี้ที่อยู่ตลอดเวลา

“นี่เจ้า... กล้ามองทางอื่นเวลาอยู่ต่อหน้าข้ารี? อยากตายโดยไม่รู้ว่าตัวนักหรืออย่างไร?”

เรวิเอลไม่ตอบ หากหรือตามองไปมาอย่างครุ่นคิด

--ใครบางคนแอบมองเราอยู่... เป็นการมองผ่านสัตว์เสกเสียด้วย... ว่าแต่ใครกัน?--

“เจ้า...”

“หนวากหูจริง เจียบหน้อยได้ไหม!!!”

ชายชุดดำตวาดกลับด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำอย่างเหลืออด นั่นทำให้เจ้าแวมไพร์สติขาดผิงทันที



“หนอย ... คนธรรมดา ๆ เช่นแกงอวยกตายมากสินะ ได้ ข้าจะส่งเสริมให้...”

อุ้งมือที่แข็งแกร่งคู่มือเหล็กพุ่งตรงไปหมายจะคว้าล้าคอของเรวิเอลทันที แต่ก่อนที่มันจะได้คว้าจับเป้าหมาย ข้อมือของมันก็ถูกคว้าจับไว้เสียก่อน ตามด้วยเสียง “กร็อบ” ที่ดังจากบริเวณข้อมือนั้น

“อ้ากกกกกก”

เสียงร้องของแวมไพร์ดังลั่น เรวิเอลทำเสียงสีในลำคอ ก่อนจะสะบัดมือ เหยียงร่างเจ้าแวมไพร์ไปกระแทกต้นไม้ข้างทางดังโครมใหญ่

ใต้เงาต้นไม้ ร่างเจ้าแวมไพร์สิ้นสะเทิมอย่างโกรธแค้น นัยน์ตาสีแดงเป็นประกายเห็นได้ชัดในความมืด

“แก...ตาย!”

แวมไพร์พุ่งเข้ามาอีก คราวนี้ มืออีกข้างที่ไม่ถูกบีบแตก มีเล็บยาวแหลมงอกออกมา และกำลังจ้วงแทงใส่ร่างเรวิเอลอย่างมุ่มร้าย

เปรี๊ยะ!

เล็บแหลมของแวมไพร์หักไปถึงสี่นิ้วทันทีที่ปะทะร่างของผู้ที่มันคิดว่าเป็นเหยื่อ แล้วร่างของมันก็กระเด็นไปไกลเมื่อถูกอีกฝ่ายผลักฝ่ามือเข้าใส่

“...กะ...แก....”

แวมไพร์เคราะห์ร้ายประคองตัวลุกขึ้นอย่างยากเย็น สายตาที่มันมองมาคราวนี้ไม่ใช่สายตาคู่มั่นอีกต่อไป หากแต่เต็มไปด้วยความหวาดกลัวระคนความพิศวง

ร่างที่อยู่ห่างออกไปนั้นหันหลังกลับทำท่าจะหนี แต่แล้วก็ปรากฏประกายดาบขึ้นสองครั้ง แล้วร่างของแวมไพร์ก็ทรุดฮวบลง... ตลอดกาล

“ปีศาจร้ายแห่งรัตติกาล...สมควรตาย!”

หญิงสาวผมทองในชุดที่เต็มไปด้วยลายเวท ตวัดดาบในมือเข้าเก็บในฝัก แล้วสาวทำเดินมาหาเรวิเอลและดูน่าอย่างช้า ๆ

“พวกเจ้า... ไม่ใช่ไรสินะ นึกไม่ถึงเลยว่าจะมีมนุษย์ที่สามารถจัดการกับแวมไพร์ได้ด้วยมือเปล่าเช่นนี้ ถึงแม้ว่าจะเป็นเพียงแวมไพร์ระดับต่ำ ๆ ก็เถิด”

หญิงสาวผู้มาใหม่ทักขึ้น

“เจ้าคือ... เจ้าของสัตว์เสกที่ชุมนุมเหตุการณ์อยู่ตั้งแต่ตะกัสินะ”

“โอ้ เจ้ารู้ถึงการดำรงอยู่ของสัตว์เสกของข้าด้วยรี... ท่าทางจะไม่ใช่มนุษย์เสียแล้ว”

“เออ...”

ลูน่าส่งเสียงคังซัดขึ้น

“ท่านคือ...?”

มองจากสายตาเด็กสาว ผู้มาใหม่ก็ไม่ใช้ธรรมดาเช่นกัน ที่สามารถใช้ดาบปลิดชีพแวมไพร์... ปิศาจร้ายที่มีกิตติศัพท์ว่ามี  
ฤทธิ์มากนักหนาหลงได้

“อ้อ ขอโทษที่ที่ลืมนำตัว ข้าชื่อ เซเลส คอร์ทนีย์ เป็นนักร้องที่ล่าเฉพาะปิศาจแห่งรัตติกาล ดังเช่นพวกแวมไพร์เท่า  
นั้น”

“โอ นักร้องที่ล่าเฉพาะปิศาจหรือ... อ้า ข้าขอโทษที่ ข้าต้องแนะนำตัวบ้างสินะ... ข้าชื่อลูน่า วินสตัน เป็นชาวหมู่บ้านแอลกิส  
ที่ไม่ไกลจากนี้ ส่วนนี้ก็... ท่านเรวีเอล เป็นคนเดินทางนะ”

“อืม...หมู่บ้านหรือ?”

หญิงสาวนามเซเลสให้ความสนใจกับเด็กสาวเบื้องหน้า กิริยานั้นทำให้เด็กสาวพอเดาได้ถึงความต้องการของอีกฝ่าย

“ท่านจะไปพักที่หมู่บ้านเราไหม? ข้าจะนำทางไปเอง ท่านนักร้อง”

“ดีทีเดียว โปรดนำทางข้าไปเถิด... ที่จริงข้ามีเรื่องอยากถามพวกเจ้าอีกมาก แต่นี้ดีก็มากแล้ว เอาไว้ทีหลังก็ได้”

...

ที่หมู่บ้าน เซเลสแยกไปที่โรงแรมประจำหมู่บ้าน ในขณะที่เรวีเอลเดินกลับไปกับลูน่า ทำให้เซเลสรับทราบว่ เรวีเอลไม่ได้  
พักที่โรงแรมดังเช่นที่ตนกำลังจะทำ หากแต่พักอยู่กับเด็กสาว

เมื่อเดินถึงบริเวณที่ “ศพ” ของเธอยังคงนอนทอดกายอยู่

“... ท่านเรวีเอล คนที่กลายเป็นบริวารเวทของแวมไพร์แล้ว ไม่มีทางช่วยเหลือจริง ๆ หรือ?”

เด็กสาวเอ่ยถามขึ้นด้วยน้ำเสียงเศร้าสลด

“หากเจ้าหมายถึง ช่วยให้เรากลับเป็นมนุษย์ได้ดังเดิมละก็... ไม่มี เพราะนั่นมีความหมายเช่นเดียวกับการชุบชีวิตคนตายให้  
ฟื้นขึ้นมาอีก...ย่อมเป็นไปได้แค่ขาด”

“...เช่นนั้นหรือ... ข้าเข้าใจแล้ว ขอโทษนะที่ข้าถามอะไรจู้จี้”

เธอทรุดกายลงข้างศพของเพื่อนร่วมหมู่บ้าน

“ข้าอดคิดไม่ได้ว่า ท่านทำเกินกว่าเหตุหรือไม่ ท่านเธอยังจะมีทางรอดก็ได้ หากท่านไม่ฆ่าเขาอีกครั้งเสียก่อน... ข้าคง  
หวังลม ๆ แล้ง ๆ ไปเอง”

“หิ มนุษย์ จะช้าจะเร็วก็ต้องตาย ต่างกันที่เวลาเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ไยพวกเจ้าต้องเศร้าเสียใจกับผู้ที่ตายมากมายขนาดนั้น  
ด้วย ข้าไม่เข้าใจจริง ๆ”

“...”

เด็กสาวลุกขึ้นมาขึ้นประจันหน้ากับเขา

“เจ้าอยู่กับข้ามาสองวัน น่าจะรู้ได้แล้วกระมัง... ว่าข้าไม่ใช่มนุษย์”

“...ข้า...”

“ข้าคือ ปีกาของแห่งสนธยา ผู้มีชีวิตนิรันดร์ ข้าเป็นศัตรูของมนุษย์... ศัตรูที่ร้ายกาจกว่าแวมไพร์ตะกั่วอีก...”

“ท่านเรวิเอล!!”

“ลาก่อน หากเจ้ายังไม่อยากตายเร็ว อย่ามาอยู่ใกล้ข้าอีก จำไว้!”

ขาดคำ ร่างของเขาเลือนหายไปกับความมืดทันที

...

“โอ้ เจอกันอีกครั้งเร็วกว่าคาดนะ เรวิเอล”

“ข้ามีเรื่องถามเจ้า เคออส”

โดยไม่พูดอะไรอีก เรวิเอลยื่นแก้วผลึกลูกหนึ่งให้อีกฝ่าย

“อืม แก้วผลึกพลังเวทที่ข้าทำขึ้น... ทำไมรี?”

“ข้าพบมันในถ้ำข้างทะเลสาบอีซซา...”

“ริสทิล...สินะ”

“หึ เป็น “นาง” จริง ๆ ด้วย...”

“ใช่... เมื่อปีกลาย นางมาหาข้าแล้วขอให้ข้าทำแก้วผลึกพลังเวทแบบนี้ให้นางหลายลูกทีเดียวล่ะ”

“นางเอาไปทำอะไร?”

“ข้าไม่ได้ถาม... ที่จริง ก็พอคาดเดาได้อยู่แล้วนี่ ใช่ไหม?”

“อืม...”

“เรวิเอล ข้ายังขอเตือนเจ้าอีกครั้ง ครั้งนี้นางไม่เหมือนเดิมแล้วนะ หากเจ้าประมาทแม้แต่นิดเดียว เจ้าจะสิ้นชื่อแน่”

“ข้าจะระวัง”

เคออสสายหน้าสองสามครา แล้วนั่งไปเหมือนกำลังตัดสินใจอะไรบางอย่าง ในที่สุดก็พูดขึ้นว่า

“เจ้าลองไปที่เนินเขาไม้กางเขนคูเถิด จะได้เห็นอะไรดี ๆ”

“เนินเขาไม้กางเขนรี?”

“ใช่...”

“ถามตอนนี้ เจ้าก็คงไม่บอกสินะว่าจะให้ข้าไปทำอะไร?”

“เจ้าตระหนกเข่นนั้นก็ดีแล้วนี่”

“เข้าใจล่ะ”

“ไปเถิด พญามารเรวิเอล...บุรุษผู้ทรงฤทธิ์ที่สุดในปฐพี เจริญไปคู่อะไรบางอย่างให้เห็นกับตาเจ้าเองเถิด!”

## บทที่หก เนินเขาแห่งความตาย

เนินเขาไม้กางเขน

เมื่อเรวีเอลเดินทางมาถึงสถานที่นี้ ก็เป็นเวลารุ่งอรุณพอดี เขากวาดสายตามองไปรอบ ๆ บริเวณอย่างจุนง

เนินเขาเตี้ย ๆ ที่ปกคลุมด้วยพืชน้ำค้างแข็งและแมกมวดดอกไม้มานานาพันธุ้ หากแต่สิ่งที่ดึงดูดความสนใจของทุกคนที่มาถึงกลับเป็น... หลุมฝังศพ

ใช่ หลุมฝังศพจำนวนนับร้อย มีลักษณะเป็นเนินดินธรรมดา ๆ บ้าง บางที่ก็เป็นสุสานที่ก่อสร้างขึ้นมีการก่ออิฐโอบกปูนอย่างดี ซึ่งคงเป็นไปตามฐานะของเจ้าของหลุมศพนั่นเอง แต่สิ่งที่เหมือนกันทุกหลุมคือ มีการปักไม้กางเขนไว้เหนือหลุม พร้อมจารึกชื่อ ประวิติย่อของผู้ตาย

เรวีเอลหรีตามองรอบสถานที่อย่างครุ่นคิด เขาไม่เข้าใจจริง ๆ ว่าเคออสให้เขามาดูหลุมฝังศพเหล่านี้ทำไม?

ไม่สิ อาจจะเป็นอย่างอื่นก็ได้... เมื่อคิดดังนั้น เขาก็พาเขาออกเดินสำรวจสถานที่ทันที

เดินตัดผ่านสุสานเหล่านั้นไปก่อนเนิน ก็จะพบโรงเตี๊ยมเล็ก ๆ แห่งหนึ่ง ภายในมีที่พักผ่อนง่าย ๆ คงทำสำหรับผู้มาเยี่ยมชมเนินเขาไม้กางเขนแห่งนี้ และมีร้านเล็ก ๆ ของผู้เฝ้าสุสานอยู่ด้วย แต่เรวีเอลไม่เห็นความจำเป็นที่ตนต้องแวะเข้าไป

เดินต่อไปอีกเล็กน้อย เป็นหุบเขาแคบ ๆ มีสะพานแขวนพาดไว้ให้สามารถข้ามไปยังหน้าผาของเขาฝั่งตรงข้าม

เรวีเอลขมวดคิ้วทันที เขารู้ถึงอะไรบางอย่างได้แล้ว

ข้ามสะพานนั้นไป เดินต่ออีกเล็กน้อย ก็พบปากถ้ำแห่งหนึ่งที่หน้าผานั้น หน้าปากถ้ำมีป้ายที่คงเป็นฝีมือของมนุษย์ ปักประกาศไว้ว่า

“ห้ามเข้า มีสัตว์อสูรร้ายจำนวนมาก”

ลงวันที่ประกาศ เมื่อหกเดือนก่อน

แต่ถึงไม่อ่านประกาศ ชายชุดดำก็รับรู้ได้เองว่า ภายในถ้ำมีพลังเวทที่สูงล้ำอยู่จริง และเป็นที่ชุมนุมของสัตว์อสูร

--ลูกแก้วพลังพลังเวทของเคออสอีกแล้วหรือ?--

เหมือนกับกรณีของถ้ำข้างทะเลสาบอีซซาไม่มีผิด เรวีเอลแค้นยัมนิดหนึ่งก่อนสาวเท้าเข้าไปในถ้ำอย่างไม่ลังเล

--ริสทิล... ข้าจะดูว่าเจ้าจะทำอะไรได้?--

...

ช่วงสายของวันนั้น

เนินเขาไม้กางเขนคราคลำไปด้วยผู้คน... เป็นผู้คนจากหมู่บ้านเอลกิส

ห่างจากกลุ่มผู้คนเหล่านั้น เด็กสาวผมแดงคนหนึ่งเดินทอดน่องผ่านหน้าโรงเรียนจนถึงริมหุบเขาชัน ร้าง ๆ หนึ่งที่ปรากฏขึ้นบนสะพานข้ามหุบเขา ทำให้เธอร้องทักขึ้นด้วยความประหลาดใจ

“ท...ท่าน เรวีเอล!”

“?...ลูน่า!”

“ทำไม เจ้า (ท่าน) มาอยู่ที่นี่?”

ประโยคหลังทั้งสองคนต่างระลึกระลึกถามออกมาพร้อมกัน

เรวีเอลยืนชะงักอยู่ที่เชิงสะพานที่ตนเพิ่งข้ามมา ขณะที่เด็กสาวชาวมุขย์กลับเป็นฝ่ายเดินตรงมาหาอย่างดีใจ

“ท่าน หายไปไหนมาทั้งคืน?”

“เจ้า... เจ้าไม่กลัวข้ารี? ข้าเป็น...”

ลูน่าจึงสำหวั่นไปมาเป็นเชิงปฏิเสธก่อนที่จะพูดจบ เธอทำท่าเหมือนลังเลอะไรบางอย่างก่อนตัดสินใจชวนว่า

“ท่านมีเวลาว่างไหม? ช่วยไปกับข้าสักครู่ได้ไหม?”

“...”

...

ที่ที่ลูน่าพาเขาไปคือ งานศพที่ชาวหมู่บ้านมาร่วมพิธีกัน ณ เนินเขาแห่งนี้นั่นเอง

เรวีเอลจำไม่ได้ว่า เขาคิดอย่างไรจึงได้ยอมโอนอ่อนผ่อนตามอีกฝ่าย จนถูกดึงตัวให้มาร่วมพิธีฝังศพของชายชื่อเครย์ที่เพิ่งพบศพเมื่อคืนดั่งนี้ แต่ดูเหมือนว่า ผู้พบศพคือลูน่าจะไม่ได้ให้การอะไรที่พาดพิงถึงเขา สายตาของชาวหมู่บ้านที่จ้องมองมาที่เขาจึงเป็นสายตาแบบเดิม ๆ ที่เขาเคยได้รับในช่วงสองวันที่ผ่านมา นั่นคือ “อาคันตุกะของหมู่บ้าน” หรือ “นักเดินทางผู้มาเยือน” เท่านั้น หากแต่พวกเขาที่แปลกใจเหมือนกันที่แขกผู้มาเยือนถึงกับเสียเวลามางานศพของคนในหมู่บ้านที่ไม่รู้จักกันด้วย

พิธีฝังศพดำเนินไปอย่างซัดยว น่าเบื่อ จนดูเหมือนจะไม่มีวันจบสิ้น

บาทหลวงประจำหมู่บ้านเอ่ยเตือนคาถา และข้อความฝากฝังวิญญาณของชายผู้เคราะห์ร้ายแก่พระเจ้า

ชาวหมู่บ้านทยอยเข้าไปวางช่อดอกไม้ และกล่าวข้อความไว้อาลัยแก่ผู้ตายทีละคน

โลงศพถูกหามลงไปในหลุมที่ขุดไว้แล้ว

พิธีก็จบลงไปในหลุม จากนั้นเป็นหน้าที่ของผู้ฝังศพสองคนจัดการก่อเนินดินขึ้นมาอย่างรวดเร็ว

สุดท้าย พิธีปักไม้กางเขนเหนือหลุมศพนั้น

ตลอดเวลา อสุรกายหนุ่มได้แต่ยืนนิ่งเงียบ เมื่อเข้าสู่บรรยากาศของพิธีแล้ว ไม่มีชาวหมู่บ้านคนใดสนใจเขาอีก ทุกคนสำรวม  
เงียบ และนั่งประคองไม้มีครอยู่ที่นั่นแม่แต่คนเดียว... หากไม่เพราะเสียงสวดและเสียงกล่าวไว้้อาลัยที่ดังมาเป็นระยะ ๆ แล้ว  
ก็ประคองเหมือนเขาเฝ้าอยู่คนเดียวจริง ๆ

ความเศร้าสลดแผ่คลุมบรรยากาศที่นั่นอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะแม่แต่เขาซึ่งไม่มีความรู้สึกเช่นมนุษย์ยังสัมผัสได้

แต่... มันก็แค่นั้น

...

“เจ้าพาเข้ามาดูพิธีกรรมที่พวกเจ้าแสดงความเสียใจต่อผู้ตายทำไม?”

จบพิธี ชาวบ้านกลับกันไปหมดแล้ว เหลือเพียงลูกนำกับเรวีเอลที่ยังคงอยู่บริเวณหน้าโรงเตี๊ยม

เมื่อเห็นเด็กสาวไม่ตอบ เขาแต่มองเขาด้วยแววตาเศร้าสร้อย เขาก็พูดต่อ

“พระเจ้ามีจริงหรือไม่ก็ไม่รู้ ตายแล้ววิญญาณไปไหนก็ไม่รู้ ... แต่ก็นะ... หากพระเจ้ามีจริง โยนปล่อยให้ปีศาจร้ายอย่างข้ามี  
ชีวิตอยู่จนถึงปานนี้เล่า?”

“จากมุมมองของท่าน...”

“หือ?”

“มองจากมุมมองของท่าน ชีวิตของพวกเขา อาจจะสั้น สั้นมากจริง ๆ จนดูเหมือนไร้ค่า แต่ท่าน โปรดรับรู้ไว้ด้วยเถิดว่า ด้วย  
ชีวิตที่สั้น ๆ นี้ มนุษย์ทุกคนต่างพยายามมีชีวิตอย่างเต็มที่ ชีวิตทุกชีวิตมีค่า มีความหมายต่อตนเอง และต่อคนรอบข้างทั้ง  
นั้น...”

“ไม่ใช่เรื่องที่ข้าต้องรับรู้...”

“ไม่จริง... ท่านเรวีเอลไม่ใช่คนโหดร้ายเช่นนั้น”

“ข้าไม่ใช่มนุษย์”

“สีหน้าของท่าน...”

“?”

“สีหน้าของท่าน ตอนที่ฆ่าท่านเคอร์รี่เมื่อวานนี้ เพียงแวบหนึ่งเท่านั้น แต่ข้าก็ทันเห็น...”

“หือ ข้าคงมีสีหน้าโหดเหี้ยมอำมหิตมากสินะ”

“หาไม่ได้... ท่านแสดงสีหน้าเศร้าสร้อยอย่างมากต่างหาก...”

“หือ... ไร้สาระ”

เด็กสาวเงยหน้าขึ้นมองตาเขาเต็ม ๆ ประกายเจิดจรัสประคองมีหนุ่มควานับล้านแข่งกันส่องแสงอยู่ในดวงตางามคู่นั้นจ้องมอง

มาทางเขาอย่างเชื่อมั่น

“ข้าเชื่อมาตลอดว่าท่านเป็นคนดี... ไม่เช่นนั้น ท่านคงไม่ช่วยข้าจากพวกโจรป่า...”

“...”

“และท่านคงไม่ช่วยเหลือพวกข้าที่ถูกพิษพรอย...”

“...”

“แล้วยัง ที่ท่านช่วยข้าไปตามหาเด็กคนนั้นอีก... และตอนหลังก็ยังช่วยกำจัดสัตว์อสูรที่ทะเลสาบอิซซาด้วย...”

“... หี ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ ๆ”

เรวีเอลตัวสั้น แล้วก็เงยหน้าขึ้นหัวเราะ... หัวเราะด้วยน้ำเสียงที่ดูน่าฟังอย่างไร้ก็เป็นน้ำเสียงที่ขมขื่น

“ช่วย...หรือ? เจ้าเข้าใจผิดแล้ว”

เขาหันรึตามองอีกฝ่าย จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นหัวเราะอย่างเยือกเย็นทีละคำ

“ทุกอย่างเป็นเรื่องบังเอิญต่างหาก... บังเอิญ”

“ที่ข้าพาเจ้าไปเก็บเมล็ดเมพิส ก็เพราะตอนนั้นข้ากำลังจะไปพบเคออสต่างหาก”

“ที่ข้าไปทะเลสาบอิซซา ก็เพราะข้ามีเหตุผลต้องไป... ข้าต้องการต่อสู้กับสัตว์อสูรเพื่อรีบฟื้นฟูพลังของข้าต่างหาก...”

เขาหยุดไปอีดาใจหนึ่ง ช้องมองใบหน้าเด็กสาวที่เริ่มมีสีหน้าหวั่นไหว ก่อนจะกล่าวต่อ

“และที่ข้าพบเจ้าครั้งแรก... ข้ากำลังคิดจะดูแลเด็กของเจ้าต่างหากเล่า! เด็กน้อยเอ๊ย!”

“?!!!”

ร่างของเด็กสาวเริ่มสั่นเทา หากเขาดูแลเธอจริง?... ป่านนี้เธอจะเป็นอย่างไร แต่...

“ถ้าเช่นนั้น....”

ลูน่าก้าวเข้าหาเขาก้าวหนึ่ง... ด้วยเท้าที่สั่นเทา

“ท่านก็ดูแลข้าตามความตั้งใจเดิมสิ...”

“?!!!”

เด็กสาวขึ้นหลังตาปริ้ม อสุรกายหนุ่มมองอีกฝ่ายอย่างไม่เข้าใจ แล้วในที่สุดก็เงยหน้าตอบว่า

“ได้!”

มือแข็งแรงทั้งสองข้างเอื้อมไปจับต้นแขนทั้งสองของร่างน้อย ๆ นั้น แล้ววิ่งเข้ามาหาตัว ใบหน้าของเรวีเอลก็จมลงไป เลื้อนปากไปหาตำแหน่งชอกคอของนางของเด็กสาว

หากได้เลือดของสาวพรหมจรรย์คนนี้ เขาก็ไม่ต้องเสียเวลาฟื้นฟูพลังเวทด้วยวิธีอื่นอีกแล้ว



เขี้ยวที่งอกออกมาเฉพาะเวลาจะดูดเลือดมนุษย์ กำลังสัมผัสผิวหนังของเด็กสาวแล้ว....

เจ็บ!

คุณารู้สึกเจ็บปวดขึ้นมา แต่... ไม่ได้เจ็บที่ต้นคออย่างที่ตนจินตนาการไว้แต่อย่างไร  
เธอเจ็บที่ต้นแขนทั้งสองข้างต่างหาก ต้นแขนที่ถูกเขาจับไว้ หากแต่ตอนนี้เขากลับบีบต้นแขนของเธอแรงเหลือเกิน

“อ๊ะ!”

เสียงอุทานสั้น ๆ ดังขึ้น ขณะที่ร่างน้อยนั้นถูกผลักออกไปนั่งก้นจ้ำเข้ากับพื้น เด็กสาวลืมตาโพล่ง และเงยหน้าขึ้นมองอีก  
ฝ่ายอย่างตกใจ

เรวีเอลกำลังยื่นมองลงมาทางตน ด้วยสีหน้าที่ปั่นขากสุดบรรยาย ร่างของเขาเลื่อนหายไปอย่างรวดเร็ว ทั้งไว้เพียงคำพูดที่ว่า

“ข้ายังไม่อยากดูดเลือด ใครก็บังคับข้าไม่ได้!”

“... ท่านเรวีเอล?”

...

ไกลออกไป ณ ที่ใดที่หนึ่ง หญิงสาวนักล่าปีศาจนาม เซเลส นั่งอยู่บนกิ่งไม้ใหญ่กิ่งหนึ่ง เธอลืมตาขึ้นจากวงค์ซ่า ๆ แล้ว  
พึมพำกับตนเอง

“เป็นไปอย่างที่ข้าคาดจริง ๆ ชายผู้นั้นเป็นแวมไพร์... ท่าทางจะเป็นแวมไพร์ชั้นสูงที่ไม่กลัวแดด ไม่อ่อนแอในยามกลางวัน  
เสียด้วย...”

เธอมองเห็นเหตุการณ์ระหว่างเรวีเอลและคุณาทั้งหมด จากสัตว์เสกที่ส่งไปสอดแนม... หากแต่คราวนี้ดูเหมือนว่าเรวีเอลจะ  
ไม่ได้ระแคะระคายถึงสัตว์เสกนี้อีกดังคราวก่อน

“ปีศาจร้ายแห่งรัตติกาลต้องตายทุกคน!”

หยุดไปเล็กน้อยก่อนจะกำหมัดแน่น เค้นเสียงลอดโรฟินออกมาว่า

“ด้วยน้ำมือของข้า... เซเลสผู้นี้”

...

โครม! โครม! โครม!

หมัดลุน ๆ ที่ปล่อยออกไปพร้อมพลังเวทกระทบผนังหินของถ้ำศิลานั้นจนเกิดรอยแตกบิ่นหลายต่อหลายรอย

ร่างของชายชุดดำที่อาละวาดอยู่พักหนึ่ง หยุดการเคลื่อนไหวของตนได้ในที่สุด โดยยังค้างหมัดขวาที่ฝังจมอยู่ในผนังหินเอาไว้

--บ้าที่สุด ข้าเป็นอะไรไปนี่?--

--ทำไมถึงดูเลือดเด็กคนนั้นไม่ได้ ทำไม?!!!--

ในความทรงจำ พลันที่เขาอ้าปากหมายจะฟังเสียงลงบนต้นคอของเด็กสาวผู้นั้น ร่างของเขาก็แข็งแกร่งขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ มิโยที่จะบังคับตัวเองอย่างไร ก็ไม่สามารถดูเลือดของเธอ-ลUNA- ได้

--แล้วยัง...หมู่บ้านนั้นอีก หากข้าเอาจริง ต่อให้เป็นในคืนแรกที่เพิ่งตื่นก็เถิด แค่วิวโมงเดียวทุกอย่างก็ราพนาสูรไปแล้ว...--

--ที่ผ่าน ๆ มา... ข้าเล่นสนุกกับการเข่นฆ่าชีวิตมนุษย์มาตลอดมิใช่หรือ?--

--แล้วทำไม?!!! จนถึงปานนี้แล้ว จะมาล้างอะไรขึ้นมาอีกเล่า?--

“?!!!”

เขาถอนหมัดออกจากผนังถ้ำ หันหลังกลับมา

“มากันแล้วรี?...”

รอบกายเขา สัตว์อสูรจำนวนมากรายล้อมอยู่อย่างกระหายเลือด

“ดี... เข้ามา ข้าจะไม่ยอมมือคั่งเมื่อเช้าแล้วนะ”

พร้อม ๆ กับที่ร่างของสัตว์อสูรพันธุ้กิ่งก่าไฟ พ่นไฟใส่เขา ร่างของเรวิเอลก็เริ่มเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็ว

ณ ที่นี้ คือ ถ้ำที่อยู่ใกล้ ๆ กับเนินเขาไม้กางเขน ถ้ำที่เรวิเอลรู้สึกได้ถึงพลังเวทจากแก้วผลึกของเคออส หากแต่เมื่อเช้านี้ เมื่อเขาเข้าไปในถ้ำ ก็ต้องพบว่า...

สัตว์อสูรในถ้ำนี้มีมากมายนัก และต่างกลุ่มรวมทำร้ายคนแปลกถิ่นอย่างมีระบบ ประดุจเป็นกองทัพที่ฝึกมาอย่างดี

สัตว์อสูรที่มีผิวกายแข็งแกร่งฟันแทงไม่เข้า จะโจมตีพร้อม ๆ กับสัตว์อสูรที่ใช้เวท... เวทซึ่งมีครบทั้งดิน น้ำ ลม ไฟทีเดียวละ... กล่าวคือ ในกลุ่มของสัตว์อสูรกลุ่มหนึ่งจะมีสัตว์อสูรอย่างน้อยห้าเผ่าพันธุ้ด้วยกัน โดยมีจุดเด่นและจุดด้อยแตกต่างกันไป

หากเขาใช้เวทกับพวกมัน... สัตว์อสูรที่มีภูมิกุ้มกันเวทสูง (คือมีพลังตะบะสูง) จะเป็นฝ่ายดาหน้าขึ้นมารับเวทของเขา แต่หากเขาใช้กำลัง สัตว์ที่มีกายแข็งแกร่งก็จะขึ้นมารับหน้า...

ต่างจากธรรมชาติของสัตว์อสูรที่จะล่าเหยื่อโดยสัญชาตญาณส่วนตัว ไร้ซึ่งการประสานงานกันในฝูงโดยแท้ อย่างไรก็ตามแต่จะประสานงานกันข้ามเผ่าพันธุ้เลย

นี่เป็นเหตุผลที่ทำให้เขายอมล่าถอยออกไปก่อน เมื่อตอนเช้าที่ผ่านมา จนออกไปพบกับเธอผู้นั้น

แต่บัดนี้...

“เวทแห่งสนธยา!!!”

เวทสีดำที่ปลดปล่อยจากฝ่ามือของเขาพุ่งเข้าหาฝูงสัตว์ร้ายอย่างรุนแรง ความเข้มของเวทที่เขาเร่งพลังจนสูงสุด ทำให้แม้แต่บรรดาสัตว์อสูรที่มีพลังตะลึงงันเป็นแถว พลังทำลายของเวทนี้ยังเหลือเพียงพอที่จะพุ่งต่อไป กระทบร่างสัตว์อสูรที่มีเกราะแข็งแต่มีพลังเวทอ่อนด้อยให้ต้องสิ้นสลายไปจากที่นั่นอีกด้วย

เรวิเอลไม่รำมือเพียงนั้น ร่างของเขาปราดเข้าหาบรรดาสัตว์อสูรกลุ่มแรกที่อ่อนแรงลงเนื่องจากต้องเวทของเขาแต่ยังไม่ถึงที่ตาย หมัดและสันมือที่ประเคนใส่อย่างหนักหน่วงทำให้ร่างของพวกมันกระเด็นไปไกล และบิดเบี้ยวผิดรูปไป พวกมันได้แต่ร้องคำรามเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะค่อย ๆ ล้มลงตลอดกาล

หลังจากผ่านด่านของสัตว์อสูรไปห้าชุดใหญ่ เรวิเอลก็เริ่มหอบหายใจ เขาใช้พลังเวทอย่างเต็มที่ติด ๆ กันหลายต่อหลายครั้งแล้วนั่นเอง

แต่เป้าหมายของเขาก็อยู่ใกล้ ๆ แล้ว

ณ ห้องคูหาด้านลึกสุดของถ้ำ ที่นั่นมีแก้วผลึกเวทของเคออสวางอยู่ดังคาด

เรวิเอลมองรอบด้านอย่างระมัดระวัง เมื่อไม่เห็นอะไรผิดปกติ รวมทั้งไม่ปรากฏร่างสัตว์อสูรใด ๆ อีก เขาจึงก้าวเท้าเข้าไปหยิบลูกแก้วผลึกนั้นขึ้นมา แล้วร่ายคาถาลงผนึกลูกแก้วผลึกนั้นเพื่อมิให้มันส่งพลังเวทอันดั่งคูหาให้สัตว์ร้ายมารวมตัวกันอีก

พลังที่เขาก้าวเท้าหมายจะเดินออกจากตำแหน่งเดิม

“?!!!”

ร่างของอสูรกายหนุ่มก็มีอันต้องชะงักค้าง เขาฝืนกายอยู่ครู่หนึ่งแต่ก็ต้องทรุดกายลงคุกเข่าข้างหนึ่งกับพื้นในที่สุด

--อะไรกันนี้... ยาพิษหรือ... ไม่สิ นี่มัน...--

--คำสาป!!!--

คำสาปแห่งอันร้ายแรงกำลังกัดกินพลังชีวิตของเขาเข้าไปทุกขณะ เร็วแรงของเขาหายไปจากกาย พร้อมกับพลังเวทที่เสื่อมลง หากเป็นยามกลางคืน คำสาปนี้จักไม่มีผลต่อเขาเลย ด้วยพลังเวทของเขาในยามนั้นกล้าแข็งกว่าคำสาปมากนัก แต่นี่...

ร่างร่างหนึ่งที่ปรากฏขึ้น ณ ทางเข้าคูหาทำให้เขาขมวดคิ้ว

“สัตว์อสูรหรือ? ไม่สิ.... สัตว์เสกสินะ... สัตว์เสกของริสทิล”

เขาแข็งใจลุกขึ้น ในจังหวะที่สัตว์เสกที่มีหน้าตาเหมือนยมทูตแห่งความตาย “บิน” เข้ามาหาเขา พร้อมตัวดึกเขวชาดานในมือขึ้นสูง แล้วหวดเข้ามาอย่างรวดเร็ว

“...”

ร่างของเรวีเอลกลับหลับได้ทันท่วงที เขาตั้งใจรวบรวมพลังเวทและพลังกายขึ้นอีกครั้ง

--ไม่ได้การ ต้องรีบเผด็จศึกอย่างรวดเร็ว ก่อนที่พลังของเราจะเหือดหายไปมากกว่านี้--

เขาล้วงเขี้ยวสัตว์สูรออกจากกระเป๋ากางเกง แล้วโยนมันลงพื้น ร่างของสัตว์เสกรูปสุนัขปรากฏขึ้นทันที และฟันไฟใส่สัตว์เสกของริสทิลอย่างรู้งาน

พลังเวทของสัตว์เสกของเขา ด้อยกว่าสัตว์เสกของริสทิลอยู่ขั้นหนึ่ง หากแต่... สัตว์เสกของริสทิลมีพลังเวทในตระกูลของเวทแห่งความมืดซึ่งเป็นแขนงเดียวกับเขา และริสทิลผู้นั้นด้วย นั่นหมายความว่า ต่างก็มีภูมิคุ้มกันพลังเวทแห่งความมืดเช่นกัน ทำให้โจมตีกันเองด้วยพลังเวทแห่งความมืดได้ไม่ถนัดนัก แต่พลังเวทไฟของสัตว์เสกของเขาย่อมอยู่เหนือกฎเกณฑ์นี้

หากแต่...

เมื่อต่อสู้กันได้เพียงสี่ห้ากระบวณท่า เขาก็ฉุกใจคิดได้

--นี่ไม่ใช่สัตว์เสก!!!--

แต่...

--มันคือแมกซ์เวลล์... แมกซ์เวลล์ที่สิงอยู่ในสัตว์สูร!!!--

เสียงของเคออสดังขึ้นในสมองว่า

--“เรวีเอล ข้ายังขอเตือนเจ้าอีกครั้ง ครั้งนี้นางไม่เหมือนเดิมแล้วนะ หากเจ้าประมาทแม้แต่ชนิดเดียว เจ้าจะสิ้นชื่อแน่”--

นี่เองหรือ ที่เคออสพยายามจะบอกเขา...

แต่ดูเหมือนเขาจะตระหนักถึงมันสายไปเสียแล้วกระมัง?...

## บทที่เจ็ด ลมสงบก่อนพายุใหญ่

“ขอโทษด้วยที่มารบกวนท่านกลางดึก”

“ไม่เป็นไร นักล่าอย่างท่านอนดึกอยู่แล้ว เชิญเข้ามาก่อนเถิด”

เซเลส สาวนักล่าปีศาจซึ่งขณะนี้พำนักอยู่ในโรงแรมในหมู่บ้านแอลกิส เบี่ยงตัวหลีกเลี่ยงให้อาคันตุเคษยามดึกของตนเข้ามาในห้องพัก

อาคันตุเคษซึ่งเป็นเด็กสาววัยสิบเจ็ด เจ้าของผมสีแดงยาวสลวยและเป็นผู้พาเธอมายังหมู่บ้านแห่งนี้นั่นเอง

“มีเรื่องอะไรหรือ?”

เจ้าของห้องถามขึ้นเมื่ออีกฝ่ายนั่งแล้ว

“ข้ามีเรื่องรบกวนถามท่าน... เกี่ยวกับแวมไพร์”

“แวมไพร์หรือ?... ได้ ว่ามาสิ”

ลูน่าขยับตัวอย่างลังเล แล้วตัดสินใจถามออกไป

“ข้าอยากรู้ว่า หากถูกแวมไพร์ดูดเลือดแล้ว เชื้อผู้นั้นจะเป็นอย่างไรนะท่าน”

“อ้อ... เรื่องนี้เองหรือ...”

เซเลสยิ้มบาง ๆ ที่จริงเธอเห็นเหตุการณ์ระหว่างลูนากับ “แวมไพร์หนุ่มคนนั้น” เมื่อตอนบ่ายทั้งหมดแล้ว แต่ไม่ได้พูดเปิดโปงอะไรออกไป เพียงทำสีหน้าครุ่นคิดเพียงงูบเดียว แล้วกล่าวต่อ

“หากถูกแวมไพร์ดูดเลือด... จะมีผลที่เป็นได้สี่ประการ ประการแรก ซึ่งเป็นกรณีที่เกิดได้ยากมาก ๆ และเรียกว่า โชคดีมาก ๆ ด้วยก็คือ... เขาผู้นั้นยังคงมีชีวิตอยู่ต่อไปอย่างปกติ

“กรณีนี้เกิดได้เฉพาะเมื่อน้ำลายของแวมไพร์ไม่ได้ผสมกับเลือดของเหยื่อเท่านั้น เหยื่อนอกจากจะเสียเลือดไปส่วนหนึ่ง แต่ก็จะมีสิ่งผิดปกติอันใดที่เป็นอันตราย

“ส่วนกรณีที่สองถึงสี่ที่ข้าจะกล่าวต่อไปนี้ ก่อนอื่น ต้องบอกก่อนว่า ทั้งสามกรณีเหยื่อนั้นได้ตายไปแล้ว เจ้าจงจำตรงนี้ไว้ก่อน”

“...ตาย...หรือ?”

“ใช่ เอ้า กลับเข้าเรื่องนะ ประการที่สองที่เป็นไปได้ของเหยื่อที่ถูกแวมไพร์ดูดเลือดก็คือ กลายเป็นบริวารเวท... เหยื่อจะตายทันทีที่น้ำลายของแวมไพร์ผสมกับเลือดของตน พลังเวทของแวมไพร์แม้เพียงน้อยนิดก็แรงกว่าพลังชีวิตของคนธรรมดา ๆ มากนัก แต่ในกรณีนี้ คนผู้นั้นจะกลายเป็นซากศพเดินได้ที่ไม่มีความคิดของตัวเอง และอยู่ภายใต้การควบคุมของแวมไพร์... เราเรียกว่าบริวารเวท หรือบางทีก็เรียกว่า สวาก...”

“อืม...”

“ประการที่สาม... ก็คล้ายกับกรณีของบริวารเวท หากแต่พลังของตัวบริวารเวทเองก็รุนแรงจนกระทั่งพ้นจากการควบคุมของแวมไพร์ ในกรณีนี้ข้าเรียกง่าย ๆ ว่า บริวารเวทแพกเผ่า

“ตัวบริวารเวทแพกเผ่าจะกลายเป็นประจักษ์ตัวร้ายที่ไล่ทำร้ายผู้คนโดยไม่มีความรู้สึกนึกคิดใด ๆ เป็นของตนเองทั้งสิ้น อีกทั้งไม่อยู่ใต้การควบคุมของแวมไพร์ด้วย บริวารเวทแพกเผ่าจะไล่คุณเลือดของเหยื่อจนหมดตัวเพื่อนำเลือดนั้นมาเลี้ยงชีพปลอมๆ ของตนต่อไปตามสัญชาตญาณดิบของการเอาตัวรอด เหยื่อของบริวารเวทแพกเผ่าจะมีแต่ตายสถานเดียว...เอ่อ ตัวอย่างของกรณีนี้เจ้าคงประสบมาด้วยตัวเองแล้วกระมัง... ขอโทษด้วยที่ต้องอ้างถึง”

เซเลสหมายถึงกรณีของเครซันเอง

“ไม่เป็นไรหรอกท่าน... แล้วกรณีสุดท้ายล่ะ?”

“กรณีสุดท้าย.....นั่นสินะ”

เซเลสพูดเหมือนรำพึงกับตัวเอง สายตาของเธอเคลื่อนไหวไปชั่วขณะ ก่อนที่จะเปิดปากพูดต่อ

“กรณีสุดท้าย เหยื่อแวมไพร์ฟื้นขึ้นมาเป็นซากศพเดินได้ ที่ขับเคลื่อนด้วยพลังเวทอันเปี่ยมล้นและที่สำคัญ...มีความรู้สึกนึกคิด มีจิตใจเป็นตัวของตัวเอง... และโดยส่วนใหญ่ก็จะมีอาการจำก่อนตายหรือความทรงจำในสมัยที่ยังเป็นมนุษย์เหลืออยู่ด้วย ในกรณีนี้ เขาถือกำเนิดขึ้นมาเป็นแวมไพร์ตนใหม่...แวมไพร์ที่สามารถไปดูดเลือดคนอื่นและให้ผลได้สี่ประการดังกล่าวมาแล้วนั่นเอง...”

“เหมือนโรคติดต่อเลยสินะ... ที่แท้แวมไพร์ก็มาจากแวมไพร์ด้วยกันหรือนี่...”

“ใช่.... กล่าวกันว่า ต้นกำเนิดของแวมไพร์มีเพียงสามคนเท่านั้นในโลกนี้... และมาจากประเทศไกลโพ้นทางตะวันตก”

สาวผมทองกรอกตาแวบหนึ่ง ก่อนจะพูดต่อ

“แวมไพร์ที่เกิดขึ้นมาหลัง ๆ จะมีพลังเวทอ่อนด้อยลงตามลำดับ และจิตใจของพวกมันก็จะถูกรอบงำด้วยวิชาจากพลังเวทของตนเอง ทำให้โดยส่วนมาก ยิ่งเป็นแวมไพร์ชั้นต่ำยิ่งมีจิตใจวิปริต... ตัวอย่างของมันเจ้าก็คงเห็นแล้วเช่นกัน”

“ใช่...”

ผู้อ่อนวัยกว่าตกอยู่ในภวังค์ความคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะขยับตัวเมื่อได้ยินเสียงถอนหายใจของเจ้าของห้อง

“นี่ก็ดีมากมายแล้ว... นอนคิดไม่คิดต่อสุขภาพนะ สาวน้อย รีบกลับไปเถิด”

“นั่นสิ... ถ้าเช่นนั้น ข้าขอตัวก่อนนะ ขอขอบคุณที่ท่านให้ความรู้กับข้า...”

...

เรวีเอลลืมตาขึ้นช้า ๆ

--ที่นี่ที่ไหน?--

จำได้ว่า เขาต่อสู้อยู่กับ...

แมกซ์เวลล์ของริสทิลที่สิงอยู่ในสัตว์อสูร!

ด้วยร่างกายที่อ่อนแอลงเนื่องจากต้องคำสาปอันร้ายกาจ ทำให้เขาไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายได้ตั้งใจปรารถนา แต่ กระนั้นเขาก็ตั้งใจต่อสู้กับสัตว์อสูรตัวนั้นอย่างเต็มที่

จะเรียกว่าโชคดีก็ได้ ที่พลังเวทของสัตว์อสูรตัวนั้นกับเขาเป็นพลังแบบเดียวกัน ทำให้มีฤทธิ์หักล้างกันเองในตัว การโจมตี ด้วยพลังเวทของมันจึงไม่น่ากลัวสำหรับเขานัก แต่ที่น่ากลัวกว่าคือ เทียวซาดานอันคมกริบที่กวัดแกว่งอยู่ในมือของมันต่าง หาก

สัตว์เสกของเขาทำงานได้ดียิ่งนัก โดยเฉพาะในยามที่เจ้าของของมันกำลังเสื่อมพลังอยู่เช่นนี้ ไฟจากปากของสุนัขเสกพุ่ง ไล่แมกซ์เวลล์ในร่างสัตว์อสูรนั้นอย่างถนัดทุกคราที่มีโอกาส

แน่นอนว่า หากมันต้องพลังเวทมีดของแมกซ์เวลล์ฝ่ายตรงข้ามเข้าไปแม้แต่น้อย ก็มีอันสิ้นสลายได้ง่าย ๆ ด้วยเช่นกัน เพราะมันเป็นสัตว์เสกในฤทธิ์ไฟซึ่งไม่มีภูมิคุ้มกันเวทค่าเลยแม้แต่น้อย แต่กลยุทธ์การต่อสู้ของเรวีเอลร่วมกับสัตว์เสกของ ตนก็คือ ให้สัตว์เสกหลบอยู่หลังเจ้าของตลอดเวลา เพื่อหลบให้พ้นจากพลังเวทค่าของฝ่ายตรงข้าม และฉวยโอกาสกระโจน ขึ้นฟันไฟข้ามไหล่ของเขาเป็นระยะ ๆ เข้าใส่ศัตรู

ด้วยกลยุทธ์นี้ เมื่อแขนข้างหนึ่งของสัตว์อสูรแมกซ์เวลล์ถูกไฟไหม้เกรียมจนใช้การไม่ได้ โอกาสเผด็จศึกก็มาถึง...

แล้วต่อจากนั้นเล่า?

...

เรวีเอลหลับตาลง จำได้ว่าต่อจากนั้นเขาก็พาร่างอันอ่อนระทวยของตนออกมาจนถึงปากถ้ำ ขณะนั้นเป็นเวลาเย็นมากแล้ว

ดีที่เขาลงมือแก้พิษพลังเวทไปก่อนหน้านั้น ทำให้ระหว่างทางไม่พบสัตว์อสูรอีก

แต่เมื่อออกจากปากถ้ำ เขาก็หมดสติไป

หมดสติหรือ?...

เรวีเอลลืมตาขึ้นอีกครั้ง หากเขาหมดสติอยู่ที่ปากถ้ำแห่งนั้นซึ่งอยู่ข้าง ๆ เนินไม้กางเขน แล้วตอนนี้เขาอยู่ที่ไหนกันเล่า?

เขาพบว่าตนเองนอนอยู่บนเตียง... เตียงที่คุ้นเคย

เมื่อขยับตัวลุกขึ้นพร้อมหันไปด้านหลังก็พบกับ

เด็กสาวผมแดงที่เดิมคั่งนั่งหลับอยู่บนเก้าอี้ข้างเตียง บัดนี้เธอตื่นขึ้นมาเมื่อรู้สึกถึงเสียงที่เขาขยับตัวลุกขึ้น... ลูน่านั่นเอง

“อ่า... ท่านเรวีเอล ฟื้นแล้วหรือ?”

“ลูน่า?”

“ดีจังเลย ข้า... ข้านึกว่าท่านจะเป็นอะไรไปแล้ว... ท่านบาทหลวงบอกว่าท่านต้องคำสาปที่ร้ายแรงมาก และไม่สามารถแก้คำสาปให้กับท่านด้วย...”

น้ำเสียงของเด็กสาวลั่นขึ้นทุกขณะ พร้อมกับที่ทำตาแดง ๆ น้ำใส ๆ เริ่มเอ่อล้นขอบตา

“เจ้า...?”

อสุรกายหนุ่ม (<-- รูปลักษณ์ภายนอก) ขยับเท้าลงมาห้อยอยู่ข้างเตียง แล้วเอื้อมมือไปใช้ข้อนิ้วชี้เขี่ยน้ำตาออกจากดวงเนตรงามคู่นั้น

“บ่จริง เจ้านี้... เรื่องแก่นี้ก็ต้องร้องให้ด้วย หากข้าตายไปไม่ดีหรืออย่างไร ข้าเป็นปีศาจนะ”

“...”

“คำสาปนั้น พอตกลงคืนมันก็ทำอะไรข้าไม่ได้แล้ว... (กลางคืนหรือ?) นี่! อย่าบอกนะว่า เจ้านั่งเฝ้าข้าทั้งคืนนะ... แล้วเจ้าไปพบข้าได้อย่างไร?”

จากปากคำของเด็กสาว เธอกับบิดาพบร่างของเรวีเอลในขณะที่พวกเขากำลังเดินตรวจตรารอบเนินไม้กางเขนก่อนที่จะกลับบ้านเมื่อวานนี้ จึงหามร่างของเขามาที่นี่ และตามบาทหลวงมาดูอาการ แต่ก็ทำให้ทราบเพียงว่าเขาต้องคำสาป และบาทหลวงแก้คำสาปให้ไม่ได้

ต่อข้อถามว่า ทำไมภูน้ำและบิดาต้องเดินตรวจรอบบริเวณนั้น คำตอบคือ ตระกูลวินสตันเป็นตระกูลที่มีหน้าที่ดูแลรอบสุสานของหมู่บ้าน ซึ่งก็คือ เนินเขาไม้กางเขนนั่น... นี่เป็นเหตุผลที่บิดาของภูน้ำไม่อยู่ที่หมู่บ้านเลยเกือบตลอดเวลา คงกลับมาเฉพาะเวลานอนเท่านั้น ในขณะที่บุตรสาวยังไม่ได้สืบทอดหน้าที่นี้แต่อย่างไร เนื่องจากบิดายังมีชีวิตอยู่และยังทำหน้าที่ได้อย่างดี

“เข้าใจที่ท่านไม่เป็นอะไร...”

“... หึ... ข้าไม่เข้าใจเจ้าจริงๆ”

เรวีเอลถอนหายใจอย่างอ่อนใจ แล้วขยับนั่งตัวตรง จ้องเด็กสาวตรงหน้าให้เต็มตา รอยคล้ำใต้ขอบตาบอกอย่างชัดเจนว่าเธอคงไม่ได้นอนทั้งคืน แต่แล้ว เขาก็นึกอะไรขึ้นได้

“ว่าแต่... เจ้ายังไม่ได้บอกข้าเลยว่า เจ้าพาข้าไปคูพิริศพเมื่อวานทำไม?”

“... ข้าบอกไม่ได้”

“...?”

“มิใช่ว่าข้าไม่อยากบอก แต่ข้าไม่สามารถบอกท่านได้ เข้าใจไหม... อะไรบางอย่างที่เราไม่สามารถถ่ายทอดเป็นคำพูดนะ ท่านเรวีเอล”

“อย่างนั้นหรือ”

“ข้าขอร้องให้ท่านหาคำตอบนั่นเอง จะได้หรือไม่ หากจะให้ข้าพยายามพูดออกมา ท่านก็คงไม่เข้าใจอยู่ดี”



“... เอาละ เวลาของข้ามีเป็นนิรันดร์นี่นะ ข้าจะลองหาคำตอบนั้นดูเองก็ได้”

“จริงหรือท่านเรวีเอล?”

“อืม... แล้วก็... เห็นที่เจ้าต้องไปนอนกับพ่อแม่เจ้าอีกระยะหนึ่งละนะ... ได้หรือไม่”

เมื่อเข้าใจความหมายของเขา เด็กสาวก็มีสีหน้าคั่นตื้นขึ้น แก้มใส ๆ กลายเป็นสีชมพูเรื่อ ๆ ด้วยความดีใจก่อนจะระลึกระลึกตอบว่า

“ด... ได้สิ ไม่มีปัญหาอยู่แล้ว บ้านวินสตันยินดีต้อนรับ... ท่านเรวีเอล”

ชายหนุ่มลุกขึ้นยืน แล้วมองไปทางหน้าต่าง

“นี่สายแล้วสิ... เจ้าคงหิวแล้ว เราไปกินข้าวกันเถิด”

“... ไปที่ท่าน”

ที่จริง อาหารไม่จำเป็นสำหรับเรวีเอล แต่เขารู้ดีว่ามันจำเป็นสำหรับมนุษย์

ระหว่างที่นั่งรับประทานอาหาร และหูกี่แว่วเสียงมารดาของลูน่าพร่ำบอคดีใจที่เห็นเขาปลอดภัย- สภาพที่สามีและบุตรของนางแบกร่างของเขามาเมื่อคืนนั้นดูเลวร้ายน่าตระหนกมาก ฯลฯ- อยู่ยั้ง เรวีเอลก็ได้แต่นั่งคิดทบทวนในใจ

ทำไมเขาจึงอยากอยู่ที่นี้ต่อไปอีก?

เพื่อที่จะทำลายล้างหมู่บ้านนี้ตามความตั้งใจเดิมหรือ?

หรือเพื่อ... ได้เห็นหน้าเธอผู้นั้น ได้อยู่กับเธอผู้นั้น...หรือ?

หวนนึกถึงเมื่อวาน เมื่อมานั่งคิดอย่างสงบจิตสงบใจแล้ว ก็พอจะหาคำตอบได้ว่า เหตุที่เขาไม่สามารถดื่มเลือดของเธอได้ก็เพราะ...

แต่เขาก็ต้องรีบสกัดความคิดนั้นออกไปอย่างรวดเร็ว และดึงประเด็นใหม่เข้าสู่ห้วงความคิด

--ริสทิล--

ดูท่านางผู้นั้นจะเตรียมการที่จะรบบันแตกหักกับเขาในรอบนี้อย่างจริงจังตั้งคำบอกของเคออส

สัตว์อสูรที่สู้อย่างเป็นแบบแผนซึ่งเขาพบมาเมื่อวาน

รวมทั้งแมกซ์เวลล์ที่สิงในสัตว์อสูรอันทรงพลังด้วย...

แต่เอาเถิดในเมื่อเขารู้ตัวเช่นนี้แล้ว... การจะจัดการกับนางอีกครั้งก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเหนือปากว่าแรงของเขา... เขามั่นใจว่า ข้อสรุปนี้ไม่ใช่การประมาทอีกแล้ว

...

ตอนบ่ายวันนั้น ลูน่าก็ทำท่าจะออกจากบ้านไป

“นั่นเจ้าจะไปไหน?”

เป็นอาคันตุกะของบ้านที่ร้องถามขึ้น

“ข้าจะไปเก็บสมุนไพรที่ป่าเฟโอสักหน่อยนะท่าน ทางร้านขายของบอกมาว่า ฆาตกรฆานกำลังจะหมดแล้ว”

“ป่าเฟโอ... ไร่ป่าใหญ่ที่หัวหน้าหมู่บ้านบอกว่ามีสัตว์อสูรชุกชุมหรือไม่”

“ใช่แล้ว”

“แล้วเจ้ายังจะไปอีกนะ?” (-"-)

“ข้ามีนี่อยู่ สัตว์อสูร... ถ้าไม่ใช่พวกที่มีพลังเวทสูงจริง ๆ จะไม่มาเข้าใกล้ข้าหรอก หรือต่อให้เป็นสัตว์ที่มีพลังเวทสูงก็ตาม ด้วยพลังของสิ่งนี้จะทำให้พวกมันเคลื่อนที่ช้าลง และข้าเชื่อว่าข้าจะหนีทัน”

“?”

เรวีเอลเดินเข้าไปใกล้เด็กสาวและก้มตัวลงดูจี้ห้อยคอที่เด็กสาวกำลังชูขึ้นอวดอยู่

“อย่างนี้เอง... อัญมณีที่ส่งกลิ่นที่สัตว์อสูรไม่ชอบออกมานั้นหรือ”

“ก็... ทำนองนั้นแหละท่าน มนุษย์เราก็ค้นพบอัญมณีชนิดหนึ่งที่สามารจับไล่สัตว์อสูรได้เมื่อไม่นานมานี้เอง โดยปกติเราจะวางมันไว้ประจำหมู่บ้าน เพื่อป้องกันสัตว์อสูรเข้าโจมตี... แต่ในบางกรณีก็สามารถทำเป็นจี้หรือเป็นเครื่องประดับอื่น เพื่อพกติดตัวไปเวลาเดินทางด้วยเช่นกัน แต่ในกรณีหลังนี้ พลังของมันจะเสื่อมลงส่วนหนึ่ง”

เรวีเอลพยักหน้ารับรู้ เขาสงสัยตะหวิด ๆ ตั้งแต่สองวันก่อนแล้วว่า ในเมื่อทราบดีว่ามีแหล่งที่สัตว์อสูรอยู่ชุกชุมใกล้ๆ หมู่บ้าน เหตุใด คนในหมู่บ้านจึงยังเย็นใจอยู่ได้ หากเป็นมนุษย์ที่เขารู้จักเมื่อหลายร้อยปีก่อน จะต้องสังหารหรือกองกำลังไปปราบปรามสัตว์อสูรเหล่านั้นให้ราบคาบไปแล้วอย่างแน่นอน

“ข้าไปก่อนนะ”

“เดี๋ยว!”

เสียงลาของเด็กสาวที่ตั้งขึ้น ทำให้เรวีเอลรีบหลุดปากออกไปโดยไม่ทันคิด

“ข้าจะไปกับเจ้าด้วย”

“?...ทำไมหรือ... ท่าน...”

ลูน่าหันกลับมาองเขาด้วยสายตาแปลกใจ แต่แล้วก็นั่งคิดอะไรก่อนจะพูดต่อ

“ท่านคงบังเอิญมีฐานะที่ป่าเฟโอสินะ” :-P

“...ใช่... รู้ก็ดีแล้วนี่ ตกกลางจะให้ข้าไปด้วยใช่ไหม?” (-\_-)

“แน่นอนอยู่แล้ว ท่านเรวีเอล เราไปกันเถิด” (^o^)^v

“...” (-.-)

...

เข้าเขตป่าใหญ่เฟโอ เรวีเอลก็รับรู้ได้ถึงสิ่งนั้นทันที

“อีกแล้วหรือ?...”

“มีอะไรหรือท่านเรวีเอล?”

“... คุณ่า ดูท่าจี้ของเจ้าจะใช้ไม่ได้แล้วละ (และข้าก็คิดถูกที่ตามมาด้วย) พลังเวทของสัตว์อสูรในป่านี้คงสูงกว่าพลังจากจี้ของเจ้าแทบทั้งสิ้น...”

“เอ๊ะ?...”

“พวกมันมารวมตัวกันด้วยลูกแก้วผลึกของเคอส... อ้อ ข้าหมายถึงแก้วผลึกที่เคยให้เจ้าดูเมื่อวันก่อนนะ”

“เอ๊ะ?... หมายความว่า...”

“ริสทิล...”

“?...”

พญามารในชุดดำนั่งคิดอยู่อึดใจเดียว เขาก็ตัดสินใจอธิบายให้เด็กสาวฟัง

“ปีศาจร้ายแห่งสนธยา ผู้มีชีวิตนิรันดร์มีอยู่ด้วยกันสามตน... คือ ข้า เคอส และริสทิล พวกเราเป็นอมตะ อีกทั้งมีพลังเวทสูงมากจนไม่มีสิ่งมีชีวิตใดในโลกที่จะเป็นคู่มือที่เป็นอันตรายคุกคามต่อพวกเราได้ นอกจากพวกเรากันเอง... ครั้งหนึ่งนานมาแล้ว... นานจนข้าก็จำไม่ได้ว่าเมื่อไร ข้าหรือริสทิล ใครเป็นคนเอ่ยปากชวนก่อนก็จำไม่ได้เช่นกัน แต่เนื้อหาของกรชวนครั้งนั้นคือ การเล่นเกมแก้เบื้อ โดยการฆ่ากันเอง...”

“ท่านกับ... ที่ชื่อริสทิลนั้นนะหรือ”

“ใช่... หากเป็นนางละก็ มีอันตรายคุกคามต่อข้าได้มากที่สุดทีเดียวละ พอ ๆ กับที่นางก็เกรงกลัวข้าด้วย ดังนั้น ตั้งแต่บัดนั้นมาเราก็เล่นเกมนี้มาโดยตลอด แต่ข้าเป็นผู้ชนะทุกครั้ง และก็ไว้ชีวิตนางมาทุกครั้งเหมือนกัน... จนกระทั่งครั้งนี้”

เมื่อเห็นเด็กสาวขามนุษย์นั่งฟังอย่างเงิบงัน เขาก็พูดต่อ

“จำได้ไหม เมื่อคืนก่อนหน้านั้น ข้าเคยบอกเจ้าว่า อย่ามาอยู่ใกล้ข้า หากอยากมีชีวิตต่อ...”

“ข้าจำได้”

“ความหมายของข้า คือ ข้าเกรงว่าเจ้าจะได้รับลูกหลงจากการโจมตีของริสทิลต่างหาก...”

“อย่างนั้นเองหรือ...”

ข้านี้กว่าท่านงูเพื่อไม่ให้ข้าเข้าไปใกล้ท่านต่อไปเสียอีก... คำกล่าวนี้ดูน่าไม่ได้พูดออกไป หากแต่สีหน้าของเธอก็บอกชัดเจนอยู่แล้วว่าคิดอะไรอยู่

“เพราะฉะนั้น... ข้าว่าวันนี้เจ้ากลับไปก่อนเถิด สัตว์อสูรบริเวณนี้ร้ายกาจยิ่งกว่าที่ข้าเจอมาในสองวันนี้เสียอีก... ข้ารู้สึกได้ถึงอาการคงอยู่ของริสทิลใกล้ ๆ นี้ด้วย...”

เขารู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ ไม่ได้พูดงู้อะไร

“ถ้าหาก... ข้าไม่กลับล่ะ...”

“...”

“ข้าจำเป็นต้องไปเก็บสมุนไพรเหล่านั้นมาให้ได้เพื่อคนในหมู่บ้าน... ท่านเรวีเอลช่วยคุ้มครองข้าได้ไหม?”

“...”

ทั้งสองสบตากันนิ่งพักหนึ่ง แล้วก็กลายเป็นชายหนุ่มที่ถอนสายตาดอกไปก่อนพร้อมเสียงบ่นอุบอิบ

“หึ... เด็กดีจริง ๆ เจ้านี้ เคยโดนพ่อแม่ตีบ้างไหมนี่...”

แต่เพียงเท่านั้นก็ทำให้ลูน่ายิ้มได้ เพราะนั่นหมายความว่า เขายอมทำตามที่เขาขอร้องแล้ว

หากแต่ใจของเรวีเอลประหวัดไปถึงอีกคนหนึ่งเสียแล้ว... ด้วยความรู้สึกที่แตกต่างออกไป

--ริสทิล... ใกล้จะได้ประมือกับเจ้าอีกครั้งหนึ่งแล้วสินะ...--